

1939

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΑ

ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

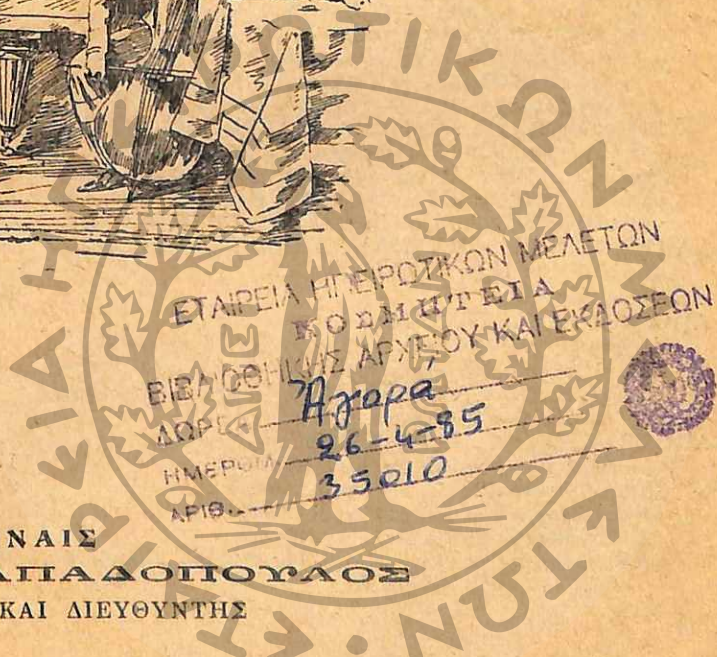
ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝ ΕΤΕΙ 1879

«Τέρπειν ἅμα καὶ διδάσκειν»

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - ΤΟΜΟΣ 46^{ος}

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΙΔΡΥΤΗΣ ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ :

Αθ. Βασίλης, 40.—Βάγνερ, 23.—Βιβλία (τά) του σχολείου, 379.—Για τη μητέρα, 227.—Γλωσσικά άστυα, 211.—Γλωσσικά διασκηδαστικά, 155.—Δέντρο (τό) μου, 83.—Εθνικός (ό) ποιητής, 315.—25 γάμοι μαζί, 255.—Εκθεση (ή) της Θεσσαλονίκης, 407.—Ελληνοεβραϊός (ό), 59.—Ενα ρητό του Σολωμού, 415.—Ενας νέος Φρεάντλς, 67.—Εξαγωγή (ή) 371.—Εργατική πρωτομαγιά, 199.—Ηφαιστείο (τό), 351.—Θαλασσινά, 131.—Θέατρο (τό) μας στην Εύρώπη, 291.—Θεωρία (ή) του Δαρβίνου, 139.—Ιστορία (ή) των λέξεων, 119.—Καπέλλο (τό), 307.—Καρπούζι (τό), 343.—Κεμήλια του 1821, 147.—Κρυπτογράφημα (τό), 335.—Μεγάλο (τό) σχολείο, 3.—Μελέτη, 263.—Μία δικαστική πλάνη, 395.—Μπούλ (ό), 235.—Παιδί (τό) που έπεσε στο πηγάδι, 283.—Πάσχα, 163.—Πεντητάχρονα (τά) του Αργυροπούλου, 47.—Πράσινο (τό), 75.—Προστάτις οικογενείας, 299.—Πρώτα τα παιδιά, 363.—Σαρακοστή, 103.—Σημερινό Πάσχα, 183.—Σκύλοι στον πόλεμο, 423.—Στό σκοτάδι, 271.—Τεύχος (τό), 175.—Τραγωδία (ή) του Κάστρου, 387.—Τραγωδία (ή) της Σοφίας, 15.—Τριώδι (τό), 91.—Τσαγγαροδευτέρα (ή), 247.—Φιλοπατρία και ποίηση, 111.—Χαρακτική (ή), 191.—Χριστουγεννιάτικο δέντρο, 32.—Χρυσός (ό) των Δελφών, 219.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ : σε κάθε φύλλο από του Ιου μέχρι του 52ου.

Αποκριές (εικόνα)

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ :

Ανάποδη γλώσσα, 164.—Γραμματικός άγράμματος, 254.—Είμαι ή δεν είμαι εγώ; 236.—Κι από μακριά φταίχτρα, 146.—Λακωνισμός 441.—Μπόσκος λόγος, 94.—Τ' άλογο του γύφτου, 397.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ :

Αποτελέσματα 284ου Διαγων. Λύσεων 170
Αποτελέσματα 285ου Διαγων. Λύσεων 206
Αποτελέσματα 286ου Διαγων. Λύσεων 402
Αποτελέσματα 287ου Διαγων. Λύσεων 442
Αποτελέσματα Διαγων. Μεταφράσ. εκ του Γαλλικού 286

Σελ.

Αποτελέσματα Εύσημων του 1938	267
Αποτελέσματα Διαγων. Ζωγραφ. (με 12 εικόνες)	123, 132, 140
Αποτελέσματα Μικρής Κυριακής (με 3 εικόνες)	204, 214
Αποτελέσματα 42ας Κυριακής της Διαπλάσεως	50
Αποτελέσματα 43ης Κυριακής της Διαπλάσεως (με 11 εικόνες)	321, 337
Αποτελέσματα Λευκών λέξεων	150
Αποτελέσματα 38ου Διαγων. Ξεσπαθώματος του 1938	258
Αποτελέσματα Διαγων. Ποιήματος,	241, 242, 250
Αποτελέσματα Διαγων. Τυπογραφικών λαθών	106
Από φόβο της πανούκλας (λαϊκός μύθος)	213
Αρνίον (τό)	45
Ασπρα μικρά κρεββατάκια	4
Βασιλόπουλα (εικόνα)	405
Γατάκι (τό) της Άννούλας	37
Για τη βροχή . . . των νομισμάτων (με 4 εικόνες)	285
Γιορτινές επισκέψεις (εικόνα)	40
ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ (ή) : Μυθιστόρημα κατά τὸ Γαλλικὸ τῆς Κας Jeanne Colomb (με 65 εικόνες) εἰς τὰ φύλλα τῆς Διαπλάσεως 1—52.	365
Δεινὴ σκοπεύτρια (με 3 εικόνες)	
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ :	19
287ος Διαγων. Λύσεων	159
288ος Διαγων. Λύσεων	319
289ος Διαγων. Λύσεων	52
Ερώτησις διὰ τὴν 43ην Κυριακὴν τῆς Διαπλάσεως	328
Ερώτησις διὰ τὴν 44ην Κυριακὴν τῆς Διαπλάσεως	450
Διαγωνισμὸς Καλλιγραφίας	310
Διαγωνισμὸς Κοσμηματογραφίας	310
Διαγωνισμὸς Κρυπτογραφίας	302
Διαγωνισμὸς Λευκῶν Λέξεων	294
Διαγωνισμὸς πρὸς Σύνθεσιν Μύθου	10
39ος Διαγωνισμὸς Ξεσπαθώματος τοῦ 1939	18
Διαγωνισμὸς Πνευματικῶν Ἀσκήσεων 1939	250
Διαγωνισμὸς Πνευματικῶν Ἀσκήσεων 1940	294
Διαγωνισμὸς Τυπογραφικῶν Λαθῶν	302
Διαγωνισμὸς Φωτογραφίας	

Σελ.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ :

Ντίνος Αὐγερίτης, 51.—Χάρη Κλαδάκη, 301.—Νάσια Κοντογιώργου, 301.—Θεμιστοκλῆς Μαρῖνος, 17.—Ντίνος Θ. Μιχαλόπουλος, 301.—Μόννα Βάννα, 50.—Σκυριανόπουλο, 17.—Λιλίτσα Τσήτσουρα, 17.	
Εἰκόνες ζώων ἐκ τοῦ φυσικοῦ 94, 117, 148, 176, 203, 213, 300, 308, 344, 381, 408, 433	
Εἰκόνες παιδιῶν ἐκ τοῦ φυσικοῦ 7, 25, 45, 61, 68, 69, 73, 84, 156, 177, 181, 192, 220, 221, 228, 261, 269, 293, 317, 336, 353, 393, 417, 429, 432, 440, 441, 455	
Ἐκδίκηση (ή) τοῦ Πανάγου	93
Ἐκτακτοὶ διαγωνισμοὶ γιὰ τὸ καλοκαίρι	294, 302, 310
Ἐνα λάθος	244
Ἐνα παράξενο ἀγόρι	269, 282
Ἐνας φωτογράφος στὸ φρενοκομεῖο (με 5 εἰκόνες)	52
Ἐνδοξα παιδιά (εικόνα)	133
Ἐντυπώσεις μου ἀπὸ τὴν Ἐκθεση ὑγιεινῆς	218
Ἐξηντάχρονα (τά) τῆς Διαπλάσεως	217
Ἐξυπνάδα (ή) τοῦ Μικέ (με 4 εἰκόνες)	257
Ἐρώτησις διὰ τὴν 43ην Κυριακὴν τῆς Διαπλάσεως	52
Ἐρώτησις διὰ τὴν 44ην Κυριακὴν τῆς Διαπλάσεως	328
Ἐστεμμένα παιδιά (εικόνα)	145
Εὐχάριστο διάβασμα (εικόνα)	372
ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ (οἱ) : Μυθιστόρημα ἰπὸ Rudyard Kipling (με 20 εἰκόνες) εἰς ὅλα τὰ φύλλα τῆς Διαπλάσεως ἀπὸ τοῦ 1—52.	
Θαλασσόλυκοι (οἱ) στὸν κινηματογράφο (εικόνα)	233
Θεία (ή) μουσική	233
Θηρία (τά) πρὸ τοῦ φακοῦ (με εἰκόνα)	341
Κακὸς (ό) μαθητὴς (με 6 εἰκόνες)	77
Καλὰ Χριστούγεννα (εικόνα)	29
ΚΑΛΟΣ (ό) ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ : Ἀνάγνωσμα γιὰ μικρὰ παιδιά (με 31 εἰκόνες) εἰς τὰ φύλλα τῆς Διαπλάσεως 1—26.	
Καρφι (τό) τοῦ καθρέφτη (με 6 εἰκόνες)	425
Κοτζιάς Κωνστ. Ὑπουργὸς Διοικητῆς Πρωτευούσης (εικόνα)	217
Κούκος (ό)	201
Κουτσογιάννης (ό) στὰ Γιάννινα	92, 105, 112, 124, 130, 138
ΚΥΡΙΑΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ :	
42α Κυριακὴ τῆς Διαπλάσεως	50
43η Κυριακὴ τῆς Διαπλάσεως (με 11 εἰκόνες)	321, 337
ΚΩΣΤΑΚΗΣ (ό) ΘΕΛΕΙ—Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ :	
Ἀνάγνωσμα γιὰ μικρὰ παιδιά (με 28 εἰκόνες) εἰς τὰ φύλλα τῆς Διαπλάσεως 27—44.	
Λουλούδια (τά) τοῦ Παυλάκη (με 6 εἰκόνες)	193
Μαῖμου	249
Μαῦρο (τό) πόδι	352
Μία οικογενειακὴ εἰκόνα (εικόνα)	58
Μπῆκε τὸ τριῶδι (εικόνα)	85
Μυθιστορήματα (τά) τῶν τόμων τῆς Β' περιόδου	56
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ :	
Ἀλεποῦ (ή), 167.—Γαλάζιο (τό) αὐτὶ (με εἰκόνα), 356.—Ἐνα πραγματικὸς περίεργο ἄλογο, (με εἰκόνα), 167.—Ἐνα πρωτάκουστο μποστάνι (με εἰκόνα), 8.—Ἐνα σχολεῖο . . . ποὺ δὲν εἶναι γιὰ σὰς (με εἰκόνα), 86.—Ἐνας ἀόρατος κινητὴρ (με εἰκόνα), 276.—Ἐνας ἀσυνήθιστος κάβουρας (με 2 εἰκόνες), 167.—Ἐπιστροφὴ στοὺς πρωτογόνους (με εἰκόνα), 400.—Καὶ μερικὲς ὀδηγίες (με εἰκόνα), 356.—Μεγαλύτερο (τό) εἰσιτήριο τοῦ κόσμου, 276.—Μεγαλύτεροι (οἱ) φαγάδες (με εἰκόνα), 356.—Μιὰ παράξενη ἐφημερίδα, 344.—Μιὰ ποὺ ζῇ πουλῶντας τὸ . . . δέσμα τῆς, 167.—Μικρὸ (τό) ἀγόρι καὶ ἡ μεγάλη ἀτμομηχανὴ (με εἰκόνα), 86.—Μι-	

Σελ.

κρότερη (ή) ὁμότηρια τοῦ κόσμου (με εἰκόνα), 96.—Μιλοῦν τὰ ψάρια (με εἰκόνα) 400.—Ξέρете τὴ θάλασσα; 344.—Ὅπως πρὶν ἀπ' τὸν καιρὸ τοῦ πύργου (με εἰκόνα), 96.—Ὅρφανά (τά) ζῶα (με εἰκόνα) 8.—Πάν μέτρον ἄριστον (με εἰκόνα), 276.—Πεντάδυμα (τά) καὶ οἱ Βασιλεῖς τῆς Ἀγγλίας (με 4 εἰκόνες) 240.—Ποδόμετρο (τό) 276.—Πόση βροχὴ πέφτει τὸ χρόνο (με εἰκόνα), 400.—Πουλιὰ (τά) καὶ ἡ ἀριθμητικὴ (με εἰκόνα), 8.—Ποῦ πᾶνε τὰ χελιδόνια, 400.—Ρεκόρ ταχύτητος δίκης (με εἰκόνα), 276.—Σχολεῖο ὕπνου (με εἰκόνα), 356

Νέα (ή) Μυθολογία (με 3 εἰκόνες)	449
Νέα (τά) τοῦ 1940	457
Ὁδηγίες γιὰ σύνθεση Πνευματικῶν Ἀσκήσεων	318
Ὁδηγὸς (ό) τοῦ συνδρομητοῦ	10
Οἰκονομία (διάλογος)	198
Οἰκονομία (με 7 εἰκόνες)	309
Ὀπτικὸν παίγνιον (με εἰκόνα)	292
Παιδιά ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο,	108, 185, 239, 249, 355, 361
Παιδιά (τά) τῆς Βηθλεὲμ	29
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ : σὲ κάθε φύλλο ἀπὸ τὸ 1—52.	
Παλάτια (τά) με τὶς καμπάνες (παραιμυθί)	236
Παναγία (ή) Φανερωμένη	396, 408
Παραμονὴ καὶ ἀναμονὴ (εικόνα)	37
Περιεχόμενα τόμων Διαπλάσεως	56
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ : σὲ κάθε φύλλο ἀπὸ τὸ 1—52	
Ποδηλάτης (ό) καὶ ὁ σκύλος (με 4 εἰκόνες)	409
Πότε ἐφάνη πρόθυμος (λαϊκὸς μῦθος)	389
Πρόσκλησις πρὸς ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς γιὰ τὸ 1940	457
Πρῶτα (τά) γενέθλια (με εἰκόνα)	164
Πρώτη (ή) βδομάδα πέρας	414
Ράσο (τό) δὲν κάνει τὸν παπᾶ (εικόν)	209
ΡΟΔΟΠΗ Η ΠΑΛΙΑ ΣΤΑΧΤΟΠΟΥΤΑ : Ἀνάγνωσμα γιὰ μικρὰ παιδιά (με 11 εἰκόνες) εἰς τὰ φύλλα τῆς Διαπλάσεως 45—52.	
ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ : σὲ κάθε φύλλο ἀπὸ τὸ 1—52.	
Στὸ ζωολογικὸ κήπο τοῦ Λονδίνου (εικόνα)	389
Στὸ κουρεῖο (εικόνα)	421
Τόμοι (οἱ) τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων	56
Τράγος (ό) ἡ γρανκάσσα καὶ . . . μπάτε σκύλοι (με 3 εἰκόνες)	399
Τρία (τά) ἀδελφία	381
Τρία (τά) πουλιὰ (με εἰκόνα)	161
Τυχερὸς (ό) (λαϊκὸς μῦθος)	273
Ὑπουργὸς (ό) Διοικητῆς Πρωτευούσης κ. Κ. Γ. Κοτζιάς στὸ γραφεῖο τῆς Διαπλάσεως (με εἰκόνα)	229
Φάρμακον (τό) κατὰ τῆς φαλάκρας (με 7 εἰκόνες)	275
Φιλί (τό) τῆς μάννας	438, 446
Φωνὴ (ή) τοῦ κουκκου	17, 25
Χελιδονάκια (τά) τοῦ χειμῶνα	431
ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ :	
Ἀκριβὴς καὶ ἡ ζάχαρη, 314.—Γλώσσα (ή) τῶν Ἀθηναίων, 365.—Θεσμὰ συγχαρητήρια, 342.—Ἰμάμ-μπαϊλντί, 22.—Ναπολέον ὁ μικρὸς, 433.—Ὅπως πρῶτα, 82.—Παπᾶς (ό) καὶ τὰ γένεια του, 298.—Παράσχος (ό) καὶ ὁ θαυμαστής του, 350.—Σατανᾶς (ό) νὰ πάη . . . στὸ διάβολο, 201.—Συμβουλὴ (ή) τοῦ δικηγόρου, 290.—Τίγλι-τίγλι, 69.—Φουτουρισμός, 74.	
Χιονίς (ό) (με εἰκόνα),	200
Χριστούγεννα (εικόνα)	32

Ἀγνώριστη (ἡ)	262	Ἐγὼ κοιμᾶσαι στή σκιά τοῦ κυπαρισ-	Σελ.	Μιά πίκρα	Σελ.
Ἀγράμπελη (ἡ)	370	σιοῦ	378	Ὅπως μένει	110
Ἀγρία περιστέρια	118	Ἑσπερινὸς	210	Παιδιά (τά)	389
Ἀλεποῦ (ἡ) γιατρὸς	309	Θάθελα νᾶμουν μιὰ μάγισσα	182	Πετεινὸς (ὁ) καὶ τὸ μαργαριτάρι	372
Ἀλεποῦ καὶ τὸ ἄγαλμα	449	Θυρωρὸς (ὁ)	270	Πρὸς τὸν κύριον Γεώργιον Δὲ Ρώσση	317
Ἀλκυὼν (ἡ)	218	Ἰησοῦς	58	εὐρισκόμενον εἰς τὴν Ἀγγλίαν	334
Ἀπὸ τίς ἑκατὸ φωνές	355	Καιρὸς γιὰ ἀρρώστεια	102	Ραβδί (τὸ) τῆς τύχης	52
Ἄστρο τῆς ἀγάπης	441	Κανάρι (τὸ) μου	394	Σὲ λεύκωμα φίλου	234
Βοριάς (ὁ) ποῦτ' ἀρνάνια παγώνει	90	Κλέφτες (οἱ) κι' ὁ γαῖδαρος	185	Σκύλος (ὁ) κι' ἡ σκιά του	417
Γαῖδαρος (ὁ) καὶ τ' ἄλογο	226	Κόρακας (ὁ) κι' ἡ ἄλεποῦ	203	Στὸ δέντρο μου	14
Γαῖδαρος (ὁ) μὲ τὰ εἰκονίσματα	301	Λιακάδα στὸ Ζάππειο	66	Στὸ περβόλι	430
Γιαννούλα (ἡ) μὲ τὸ σταμνί της	292	Λόγια (τά) τοῦ κόσμου	422	Τ' ἀγγελούδι μας	406
Γυρισμὸς στὴν πόλη	7	Λουλουδάκι (τὸ)	162	Τραγὶ (τὸ)	362
Δρυ (τὸ) κι' ἡ καλαμιά	154	Λύκος (ὁ) καὶ τ' ἄρνι	285	Τρεῖς ἀκακίτσες	173
Δυὸ (τά) μουλάρια	337	Λύκος (ὁ) κι' ὁ λέλεκας	138	Τυμπανιστὴς (ὁ μικρὸς)	454
25η Μαρτίου	149	Μάννα καὶ παιδί	362	Ψυχούλα (ἡ)	334
Ἑλληνικὸς ὄρθρος	218	Μεσολόγγι	190	Ὡδὴ εἰς τὴν σελήνην	246

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ὁ τόμος οὗτος περιέχει 390 εἰκόνες καὶ κοσμήματα

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γέ-
νει τῶν Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξαμηνιαί καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' οἱ συνδρο-
μαὶ τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 46ος

Ἀθῆναι, 3 Δεκεμβρίου 1938

Ἔτος 61ον.—Ἀριθ. 1

Μὲ τὸ σημερινὸ φυλλάδιον ἡ «Διάπλασις» εἰσέρχεται στὸ 61^{ον} ἔτος τῆς

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ἡ πόρτα τοῦ καπνιστηρίου εἶχε μένει ἀνοιχτὴ ἀφήνοντας νὰ μπαίνει μέσα ὅλη ἡ ὀμίχλη τοῦ Βορείου Ἀτλαντικοῦ, ἐνῶν τὸ ὑπερωκεάνειο ἔσχιζε τὰ κύματα, σφυρίζοντας ἀδιάκοπα γιὰ νὰ εἰδοποιῇ τὰ ψαράδικα καράβια.

— Αὐτὸς ὁ μικρὸς ὁ Τοῦν, εἶναι σωστὴ πληγὴ τοῦ Φαραῶ, εἶπε κλείνοντας τὴν πόρτα μὲ τὴ γροθιά του ἕνας ἐπιβάτης ποῦ φοροῦσε ἕνα μαλλιαρὸ χοντρὸ πανωφόρι. Δὲν τὸν θέλωμε ἐδῶ μέσα. Εἶναι πολὺ αὐθάδης.

Ἕνας Γερμανὸς μὲ ἄσπρα μαλλιά ἀπλωσε νὰ πάρῃ ἕνα σάντουιτς καὶ ἐνῶν τὸ ἔτρωγε μουρμούρισε, μὲ χοντρὴ ξενικὴ προφορά :

— Τὸ ξέρω ἐγὼ αὐτὸ τὸ εἶδος. Ἡ Ἀμερικὴ εἶναι γεμάτη ἀπ' τοὺς ὁμοίους του. Ἐπρεπε νὰ κάνετε εἰσαγωγὴ ἀπὸ καμουτσίκια ἀτελώνιστα ἂν θέλατε νὰ τοὺς βάλετε ὅλους σὲ θεογνωσίαν

— Μπα. Κατὰ βάθος δὲν εἶναι καὶ τόσο κακὴ πάστα, εἶπε μὲ συρτὴ φωνὴ ἕνας Νεοϋρκέζος ποῦ ἄκουγε ὅλη αὐτὴ τὴ συζήτησι. Ἐπαλμένος τοῦ μάκρους ἐπάνω στὰ μαξιλάρια τοῦ ντιβανιοῦ. Μᾶλλον γιὰ νὰ τὸ λυπάται εἶναι κανεὶς, αὐτὸ τὸ παιδί. Ἀπὸ τότε ποῦ ἦταν μωρὸ τὸ σέρνουν αἱ γονεῖς του μαζί τους ὅπου κι

ἂν πάνε, ἀπὸ τὸ ἕνα ξενοδοχεῖο στὸ ἄλλο. Μίλησα σήμερα τὸ πρωτὶ μὲ τὴ μητέρα του. Εἶναι μιὰ χαριτωμένη κυρία, μὰ δὲν εἶναι σὲ κατάστασι νὰ τὸ διευθύνῃ, οὕτε ἔχει κἂν μιὰ τέτοια ἀξίωσι. Τώρα τὸν πηγαίνει στὴν Εὐρώπη γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τίς σπουδές του.

Ἕνα πελώριο κύμα ἀρπάζε τὸν Χάρβεϋ, τὸν πέταξε ἔξω ἀπὸ τὸ πλοῖο καὶ τὸν ἔρριξε στὴ θάλασσα...

— Ἐγὼ ἔμαθα πῶς τὸν πάνε στὴν Εὐρώπη γιὰτὶ τὸν ἀπέβαλαν ἀπὸ τὸ σχολεῖο του στὴν Ἀμερικὴ, εἶπε ἕνας κύριος ἀπὸ τὴ Φιλαδέλφεια ποῦ βρισκόταν καθισμένος σὲ μιὰ γωνιά. Ὁ μικρὸς αὐτὸς ἔχει διακόσια δολλάρια τὸν μῆνα γιὰ τὰ μικρά του ἔξοδα, ὅπως μοῦ εἶπε ὁ ἴδιος, καὶ δὲν εἶναι οὕτε δεκαπέντε ἐτῶν ἀκόμη.

— Ὁ πατέρας του ἔχει σιδηροδρόμους, δὲν εἶναι ἔτσι ; εἶπε ὁ Γερμανός.

— Naί, καὶ μεταλλεῖα καὶ δάση καὶ βαπόρια. Ἐχει ἕνα μέγαρο στὸ Σάν Ντιέγκο καὶ ἄλλο ἕνα στὸ Λὸς Ἀντζελες καὶ κάθεται πότε στὸ ἕνα, πότε στὸ ἄλλο. Ἐχει μισὴ ντουζίνα σιδηροδρομικὲς γραμμές, τὰ μισὰ δάση τῆς ἀκτῆς τοῦ Εἰρηνικοῦ καὶ ἀφήνει τὴ γυναίκα του νὰ σπαταλᾷ τὰ χρήματα ὅπως τῆς κάνει κέφι. Τὸ ἕνα μέρος δὲν τῆς ἀρέσει, τὸ ἄλλο τὴν πειράζει στὴν υγεία της καὶ γυρίζει ἀπὸ τὴ μιὰ ἀκρὴ τῆς Ἀμερικῆς στὴν ἄλλη ψάχνοντας νὰ βρῇ τί τὸν διασκεδάζει αὐτὸν καλύτερα, φαντάζομαι. Ἀπὸ τὴν Φλωρίδα πάνε στὸ Ἀντιγοντάκις, ἀπ' ἐκεῖ στὸ Λαίηγκουντ, στὴν Καλιφόρνια, στὴν Νέα Ὠρόκη καὶ πάλι ἐξ ἀρχῆς. Γιὰ τὴν ὥρα ὁ μικρὸς δὲν ἔχει πολὺ περισσότερα πράγματα ἀπ' ὅ,τι ἕνας ὑπαλληλίσκος ξενοδοχείου. Δευτέρως, ὅταν τελειώσῃ ἀπὸ τὴν Εὐρώπη, θὰ εἶναι ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάξῃ !

— Καλὰ, καὶ ὁ πατέρας του τί ρόλο παίζει σ' ὅλα

αυτά : άκούστηκε μία φωνή από τὸ βάθος τοῦ μαλλιάρου πακτοῦ.

— Ὁ πατέρας, ἔχει τὸ νοῦ του νὰ μαζεύῃ χρήματα καὶ δὲν θέλει νὰ τὸν ἐνοχλοῦν, μοῦ φαίνεται. Σὺν πεπερασμένον μερικὰ χρόνια τότε θὰ καταλάβῃ τὸ λάθος του. Καὶ εἶναι κρίμα γιατί ἔχει πολλὰ μέσα τοῦ αὐτοῦ ὁ μικρός, φθάνει νὰ ἤξερε κανεὶς νὰ τὸν ἀναθρέψῃ.

— Ἐνὰ λουσί χρειάζεται, ἕνα λουρί, μούγκρισε ὁ Γερμανός.

Ἡ πόρτα ἀνοίχθηκε μὲ πάταγο γιὰ δεύτερη φορά καὶ στὸ κατώφλι παρουσιάστηκε ἕνα λεπτὸ ὑψηλὸ παιδί, ὡς δεκαπέντε χρόνων, μ' ἕνα μισοκαπνισμένο τσιγάρο κρεμασμένο ἀπὸ τὸ στόμα του. Τὸ κιτρινωπὸ χρῶμα τοῦ προσώπου του δὲν ταίριαζε καθόλου γιὰ ἕνα παιδί τῆς ἡλικίας του καὶ ἡ ὄλῃ ἐμφάνισή του παρούσα ἕνα κράμα ἀπὸ θάσος, ἀναποφασιστικὴ καὶ ντύσιμο κακοῦ γούστου. Φοροῦσε ἕνα σακκάκι ριγωτό, παντελόνια γκόλφ, κάλτσες κόκκινες, παπούτσια τοῦ ποδηλάτου καὶ ἕνα κασκέτο ἀπὸ κόκκινη φανέλλα βαλμένο στραβά στὴν κορυφή τοῦ κεφαλοῦ. Ἐρρίξε μιά ματιά στοὺς κυρίους ποὺ ἦταν μαζεμμένοι στὸ καπνιστήριο σφυρίζοντας ἀνάμεσα στὰ δόντια του καὶ εἶπε δυνατὰ μὲ ἡχηρὴ φωνή :

— Οὔτε τὴ μύτη του δὲν βλέπει κανεὶς ἔξω ἀπὸ τὴν ὁμίλη. Ὅλη ὥρα ἀκούγονται τὰ φασάδικα ποὺ οὐρλιάζουν γύρω μας. Γούστο ποὺ θὰ κάνομε ἀν κάψουμε κανένα.

— Κλείσε τὴν πόρτα, Χάρβεϋ, καὶ βγὲς ἔξω, εἶπε ὁ Νεοϋορκέζος, δὲν ἔχεις καμμιά δουλειὰ ἐδῶ.

— Καὶ ποιὸς θὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ μπῶ μέσα ! εἶπε ὁ μικρός μὲ ἀνείδεια. Μήπως πληρώσατε ἐσεῖς τὸ εἰσιτήριο μου, μίστερ Μάρτιν ; Μοῦ φαίνεται πὼς ἔχω τὰ ἴδια δικαιώματα μὲ σὰς καὶ μὲ κάποιους ἄλλους.

Ἐπῆρε κατὶ ζάρια ποὺ ἦταν σκορπισμένα ἐπάνω στὸ τραπέζι τοῦ παιχνιδιοῦ καὶ ἄρχισε νὰ τὰ πετάγῃ ἀπὸ τὸ ἕνα χέρι στὸ ἄλλο.

— Τί μουγαμάρια εἶναι αὐτὴ ἐδῶ μέσα ! εἶπε ὁ μικρός μὲ ἀνείδεια. Μήπως πληρώσατε ἐσεῖς τὸ εἰσιτήριο μου, μίστερ Μάρτιν ; Μοῦ φαίνεται πὼς ἔχω τὰ ἴδια δικαιώματα μὲ σὰς καὶ μὲ κάποιους ἄλλους.

Δὲν τοῦ δόθηκε καμμιά ἀπάντησις. Πέταξε ἕνα σύννεφο καπνοῦ ἀπὸ τὸ τσιγάρο του, ἔρριξε πάλι μιά ματιά γύρω του καὶ ὕστερα ἄρχισε νὰ παίξῃ ταμποῦρλο ἐπάνω στὸ τραπέζι μὲ τὰ δάχτυλά του ποὺ δὲν ἦταν καὶ τόσο καθαρὰ. Ὑστερὰ ἐβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα μάτσο χαρτονομίσματα καὶ τὰ ἀνοίξε σὺν νὰ ἤθελε νὰ τὰ μετρήσῃ.

— Πὼς εἶναι σήμερα ἡ μαμά σου ; ρώτησε κάποιος κύριος. Δὲν τὴν εἶδα στὸ τραπέζι τὸ μεσημέρι.

— Φαντάζομαι πὼς βρίσκει στὴν καμπίνα τῆς. Ὅποτε περνάει τὸν ὠκεανὸ εἶναι σχεδὸν ὅλο τὸ διάστημα ἄρρωστη. Θὰ κατεβῶ νὰ δώσω δεκαπέντε δολλάρια στὴν καμαριέρα γιὰ νὰ τὴν κοιτάξῃ πότε-πότε. Ἐγὼ ἀποφεύγω ὅσο μπορῶ περισσότερα νὰ κατεβαίνω κάτω. Κάθε φορὰ ποὺ θὰ περάσω ἀπὸ τὸ μπουφέ τοῦ καμαρό-

Ὁ Χάρβεϋ

τοῦ ἀνκατεύομαι. Βλέπετε εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ταξιδεύω στὸν Ἀτλαντικόν.

— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ δικαιολογήσαι, Χάρβεϋ.

— Ποιὸς σὰς εἶπε ὅτι δικαιολογοῦμαι ; Λέω πὼς εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ταξιδεύω στὸν Ἀτλαντικόν, κύριοι, καὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα δὲν μὲ πείραξε οὔτε τόσο ἡ θάλασσα. Ὁ Χι, κύριοι !

Χτύπησε θριαμβευτικὰ τὴ γροθιά του στὸ τραπέζι καὶ ἐξακολούθησε νὰ μετράῃ τὰ χρήματά του.

— Ὁ, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πὼς

εἶσαι μιά ἀκριβὴ μηχανὴ μὲ τὴ μάκα τοῦ ἐργασταρίου βαλμένη ἐμπρός-ἐμπρός, ἔκανε ὁ κύριος ἀπὸ τῆς Φιλαδέλφειας ἀνοίγοντας τὸ στόμα του γιὰ νὰ χασμουρηθῇ. Ἄν δὲν χαλάσῃς θὰ γίνῃς μιά μέρα ἡ δόξα τῆς πατρίδας σου.

— Τὸ ξέρω. Εἶμαι Ἀμερικανός καὶ αὐτὸ τὰ λέει ὅλα. Θὰ τοὺς τὸ δείξω μόλις πατήσω τὸ πόδι μου στὴν Εὐρώπη. Πφ ! Τὸ τσιγάρο μου ἔσβυσε. Αὐτὸς ὁ καπνὸς ποὺ πουλᾷς ὁ καμαρότος εἶναι ἀπαίσιος. Μήπως κανεὶς ἀπ' τοὺς κυρίους ἔχει πραγματικὰ ἀνατολίτικο καπνὸ ἐπάνω του;

Γιὰ μιά στιγμὴ μπῆκε μέσα ὁ πρῶτος μηχανικός τοῦ πλοίου, κόκκινος, γελαστός καὶ μουσκεμμένος ἀπ' τὸ κεφάλι ὡς τὰ νύχια.

!! — Ἐ, Μάκ ! φώναξε ὁ Χάρβεϋ φιλικὰ, πὼς τὰ πάμε ;

— Ὅπως πάντα, ἔκανε ὁ μηχανικός μὲ σοβαρὸ ὕφος. Εἶναι νέοι τὸ ἴδιο εὐγενικοὶ στοὺς μεγαλύτερους τους καὶ οἱ μεγαλύτεροι ξέρουν νὰ ἐκτιμῶν τὸν σεβασμὸ ποὺ τοὺς δείχνουν.

Ἀπὸ μιά γωνιὰ ἀκούστηκε ἕνα πνιγμένο γέλιο. Ὁ Γερμανὸς ἀνοίξε τὴν τσιγαροθήκη του καὶ πρόσφερε στὸν Χάρβεϋ ἕνα πελώριο μαῦρο ποῦρο.

— Αὐτὸ ἀξίζει νὰ τὸ καπνίσῃς, νεαρέ μου φίλε, εἶπε. Δὲν θέλεις νὰ δοκιμάσῃς ; Ναι ; Νὰ ἰδῇς πὼς θὰ ἐνθουσιασθῇς.

Ὁ Χάρβεϋ ἀναψε γεμάτος καμάρι τὸ ἐλάχιστον ἑλκυστικὸ ποῦρο. Τοῦ φαίνονταν πὼς τώρα ἦταν πιά σὲ ἴση μοῖρα μὲ τοὺς μεγάλους.

— Θὰ χρειάζεσθαι κάτι πολὺ δυνατότερο γιὰ νὰ μὲ ζαλίσῃ, εἶπε μὴ γνωρίζοντας ὅτι αὐτὸ ποὺ ἀναβε ἦταν τὸ βαρύτερο ποῦρο ποὺ ὑπάρχει, ἀπὸ τὰ λεγόμενα Γουηλγιστόγκι.

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἴδουμε σὲ λίγο, εἶπε ὁ Γερμανός. Ποῦ βρίσκόμεστε αὐτὴ τὴ στιγμὴ, κύριε Μακντέναλντ ;

— Νά, ἀκριβῶς ἐδῶ ἢ κάπου ἐδῶ κοντά, κύριε Σαίφερ, εἶπε ὁ μηχανικός, δείχνοντας ἕνα σημεῖο ἐπάνω στὸ χάρτη. Τὸ βράδυ θὰ εἴμαστε στὸ Ἀρχιπέλαγος. Τώρα περνάμε ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν στολισκὸ τῶν Ἀλιευτικῶν. Ἀπὸ τὸ μεσημέρι περάσαμε ξυστὰ ἀπὸ τρεῖς ψυχρόδαρκες καὶ λίγο ἔλειψε νὰ κόψουμε πέρα πέρα τὴν πλώρη ἐνὸς Φραντζέζου, καὶ ὅμως εἶδατε μὲ πόσες προφυλάξεις προχωροῦμε.

— Σοῦ ἀρέσει τὸ ποῦρο μου, ἔ ; ρώτησε ὁ Γερμανός, βλέποντας τὰ μάτια τοῦ Χάρβεϋ ποὺ εἶχαν πλημμυρίσει δάκρυα.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑ-ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΡΟΧΘΕΣ βράδυ εἶχα πάει στὸν «Παρνασσὸ» νὰκούσω τὴ διάλεξη μιᾶς νέας ποιήτριας. Ἦμουν στὸ γραφεῖο καί, ὡς ποὺ νάρθη ἡ ὥρα, μιλοῦσα μὲ τὸν κ. πρόεδρο γιὰ τὴ γιορτὴ ποὺ θὰ μοῦ κάμῃ ὁ Σύλλογος κατὰ τὰ τέλη τοῦ Γενάρη, τιμώντας καὶ αὐτὸς τὰ φιλολογικὰ μου Πενηντάχρονα. Μπαίνοντας ἀπὸ τὸν δρόμο τοῦ κ. Φαῖδωνος, εὐγενικώτατος, μὲ μεγάλη θέση, ποὺ τὸν ἤξερα κατ' ὄνομα καὶ ἔκαμα μὲ χαρὰ καὶ τὴν προσωπικὴ του γνωριμία. Μὰ καὶ ἐκεῖνος φάνηκε πολὺ χαρούμενος ποὺ μ' ἐγνώριζε, καὶ μάλιστα συγκινημένος.

— Τόσα χρόνια, μοῦ εἶπε, δὲν ἔτυχε νὰ συναντηθῶμε ποτέ, ἀλλὰ πιστέψτε πὼς καὶ ἀπὸ μακριὰ μοῦ εἶσθε τόσο γνωστὸς καὶ τόσο ἀγαπητός, ὥστε σὰς θεωρῶ σὰ δικό μου, σὰ συγγενή μου. Ἀπὸ μικρὸ παιδί σὰς διαβάζω, κύριε Φαῖδων !

— Ἀ ! ἤραστε κάποτε Διαπλάσ-πουλο ;

— Ἀπὸ τὰ ὀχτώ μου χρόνια ὡς τὰ εἴκοσι ! Καὶ ἂν ὄχι ἀπ' τὴν ἀρχή, ἄμα μεγάλωσα λιγάκι, τὴν «Ἀθηναϊκὴν Ἐπιστολὴν» τοῦ κ. Φαῖδωνος πρωτοδιάβαζα μόλις λάβαινα τὸ φυλλάδιο.

— Ποῦ τὴ γράφω, ξέρετε, ἀκόμα.

— Ὁ, τὸ ξέρω ! Ὑστερ' ἀπὸ τὰ παιδιά μου, ποὺ μεγάλωσαν, τὴ «Διάπλასιν» τὴ λαβαίνει τώρα μιά μικρὴ ἀνιψιά μου. Καὶ πάντα ρίχνω μιά ματιά, γιὰ νὰ θυμῶμαι μὲ συγκίνηση τὰ περασμένα. Θαυμάσιο τὸ περιοδικὸ ποὺ ἔζησε ἐξήντα χρόνια καὶ διέπλανε τρεῖς γενεές ! Ἀ, μεγάλο σχολεῖο ἡ «Διάπλასιν τῶν Παίδων» ! Ἐχει ἀληθινὰ εὐεργετικὴ ἐπίδραση στὰ παιδιά, ποὺ τὰ κάνει ἀνθρώπους. Κι' αὐτὸ τὸ βλέπω καλύτερα τώρα, παρὰ τότε ποὺ ἤμουν καὶ ἐγὼ Διαπλάσ-πουλο.

— Γιατί τώρα ;

— Ἀκούστε, εἶναι πολὺ σπουδαῖο. Ἀπὸ τοὺς συμμαθητὲς μου, ἐκείνον τὸν καιρὸ, ἄλλοι ἦταν Διαπλάσ-πουλα, ἄλλοι δὲν ἦταν. Τὰ Διαπλάσ-πουλα ἤμαστε φίλοι μεταξύ μας καὶ κάναμε πρέα σχεδὸν χωριστῇ. Ἐγὼ εἶχα φίλους καὶ μερικοὺς ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ ὄχι τόσο στενοὺς προτιμοῦσα τὰ Διαπλάσ-πουλα. Κι' αὐτὸ

ὡς σήμερα. Ναι, οἱ καλύτεροι, οἱ στενότεροι φίλοι μου, εἶναι οἱ παλιοὶ μου ἐκείνοι συμμαθητὲς ποὺ ἔπαιρναν τὴ «Διάπλასιν». Καὶ ξέρετε γιατί ; Γιατί ὅλοι ἔγιναν ἀνθρώποι, βγήκαν καλοὶ, καὶ σήμερα διαπρέπουν στὴν κοινωνία. Οἱ ἄλλοι δὲν ἔγιναν τίποτα, χαμένοι. Αὐτὸ εἶναι τὸ γεγονός, τὸ πρᾶγμα, κύριε Φαῖδων ! Καὶ γι' αὐτὸ λέω πὼς ἡ «Διάπλასιν» εἶναι ἕνα μεγάλο σχολεῖο. Πλουτίζει τὸ νοῦ τῶν παιδιῶν μὲ γνώσεις, ἀλλ' αὐτὸ εἶναι τὸ λιγώτερο. Τὸ κυριώτερο εἶναι ποὺ τὰ φιλοτιμεῖ νὰ μελετοῦν, νὰ κάνουν τὸ καθήκον τους, τοὺς ἐμπνέει τὴν ἀγάπην στὸ διάδασμα, στὰ πνευματικὰ, τοὺς δυναμώνει τὴν καλαισθησίαν, τὰ βάζει στὸν

καλὸ δρόμο καὶ προπάντων τοὺς μορφώνει τὸν χαρακτήρα. Τελος πάντων τὰ κάνει ἀνθρώπους !

Ἐδῶ σταμάτησε ἡ ὁμιλία μας, γιατί θάρχιζε ἡ διάλεξη καὶ περάσαμε ὅλοι στὴν σάλλα. Ἀλλὰ πολλὴν ὥρα συλλογισμένοι τὰ λόγια τοῦ παλιοῦ ἐκείνου Διαπλάσ-πουλου. Εἶναι, ἀλήθεια, πολὺ σπουδαῖα ἡ διαπίστωσή του, πὼς ἀπὸ τοὺς παλιούς του συμμαθητὲς μόνο ὅσοι ἔπαιρναν «Διάπλასιν» ἔγιναν κατὶ. Καὶ ἔλεγε νὰ σὰς τὸ γράψω σήμερα ποὺ ἀρχίζει ὁ ὅλος μας χρόνος. Τί καλύτερο θὰ βρῃσκα νὰ πῶ γιὰ τὴ «Διάπλასιν» στὴν καινούργια τῆς ἐξόρμησις, ποὺ εἶναι ἡ ἀρχὴ καὶ τῆς χρόνου ;

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΑΛΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

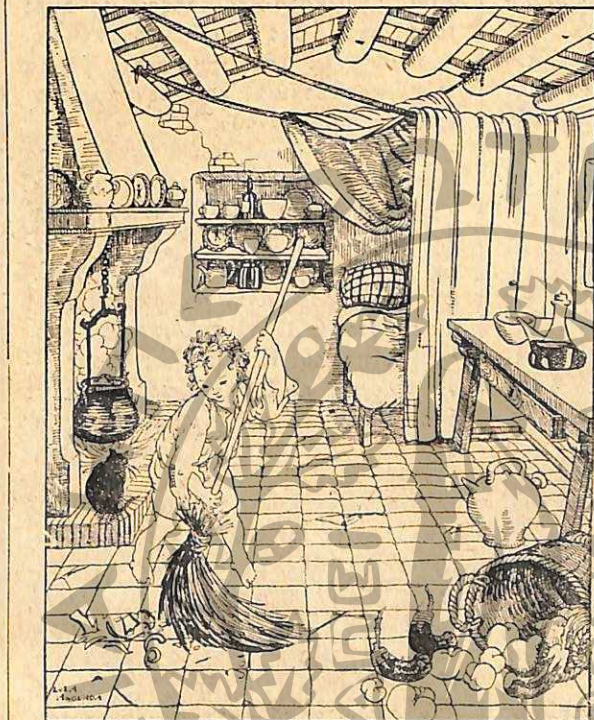
ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

1

Μιά φορὰ καὶ ἕναν καιρὸ, ἦταν μιά φτωχὴ γυναίκα, ποὺ δὲν εἶχε στὸν κόσμο παρὰ ἕνα μόνο παιδί, τὸ μικρό της Γιαννάκη. Ἐργαζόταν ἡ καϊμένη, ἔπλενε, κεντοῦσε καὶ πῆγαινε ἡ ἴδια στάροχοντόσπιτα, νὰ πουλᾷ τὰ ἐργόχειρά της καὶ νὰ συντηρῇ τὸ παιδί της καὶ τὸν ἑαυτὸ της.

Περίττο νὰ σὰς πῶ πὼς ὑπεραγαποῦσε τὸ μονάχοιβό της αὐτὸ παιδί. Ὅλες οἱ μητέρες ὑπεραγαποῦν τὰ παιδιά τους, ἀκόμα καὶ ὅταν δὲν τὸ ἀξίζουν. Ὁ Γιαννάκης ὅμως τὸ ἀξίζει μὲ τὸ παρσάνω. Ἦταν ἕνα πολὺ καλὸ παιδί ἔξυπνο καὶ προκομμένο. Ἄν καὶ μόλις εἶχε κλείσει τὰ ἑφτά του χρόνια, ἔκανε στὸ σπῖτι ὅλες τὲς δουλειές. Ὅσην ὥρα ἔλειπε ἡ μητέρα του γιὰ νὰ πουλᾷ τὰ ἐργόχειρά της, αὐτὸς συγύριζε τὸ σπιτάκι - σφουγγαρίζει, σάρωνε, ἔπλενε, ξεσκόνιζε. Ἐπειτα ἔφτιανε τὴν κουζίνα καὶ ἔστηνε τὸ φαγητό. Ὅταν γύριζε, ἡ μητέρα του τὰ ἔβρισκε ὅλα ἑτοιμα καὶ μποροῦσε νὰ καθήσῃ ἡσυχῇ καὶ νὰ πλέξῃ. Ἀλλὰ μὴ νομίζετε πὼς καθόταν τότε καὶ ὁ Γιαννάκης. Αὐτὸς ἔβγαине στὸ περιβολάκι, ἔσκαβε, φύτευε, ἔσπερνε, πότιζε, καθαίριζε καὶ ἄμα τελείωνε καὶ τὴν προετοιμασίαν τοῦ περιβολιοῦ, μπάλωνε τὰ παπούτσια του ἢ τὰ παπούτσια τῆς μητέρας του, ἢ ἔφτιανε ψάθια σκαμνιά καὶ τραπεζάκια. Τέτοιο σπάνιο παιδί ἦταν ὁ Γιαννάκης. Ἀπ' ὅλα ἤξερε, καὶ ὅσα μποροῦσε νὰ κάνῃ ἕνα παιδί τῆς ἡλικίας του τὰ ἔκανε.

Τὸ σπιτάκι ὅπου καθόταν ἡ μητέρα καὶ τὸ παιδί, ἦταν δικό τους. Βρισκόταν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν στὴν ἐξοχή. Δὲν εἶχε ἄλλα σπιτία κοντά του, καὶ ἀντικρὺ του, ἐκεῖ πέρα, ἦταν ἕνα βουνὸ τόσο ψηλὸ, ποὺ κανένας

ποτέ δεν μπόρεσε νάνεβή στην κορυφή του. Μά και στίς πλαγιές του ήταν πολλά τα εμπόδια: τάφοι με νερά, τείχη ψηλά, καταρράχτες, γκρεμοί, βράθια.

(Ακολουθεί)

ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΣΠΡΑ ΜΙΚΡΑ ΚΡΕΒΑΤΑΚΙΑ

Μέσα στους άσπρους μακρινούς διαδρόμους του νοσοκομείου και στους μεγάλους φωτεινούς θαλάμους με τ' αραδιασμένα κρεβάτια, μια ζωή αλλοιώτικη κυλάει. Τόσο αλλοιώτικη από τη ζωή του έξω κόσμου! Κι' ο άερας ακόμη εκεί μέσα δεν είναι ο ίδιος, μυρίζει αντισηπτικά και τον βραβώνει ή σιωπή.

Απ' όλους τους θαλάμους ο πιο συμπαθητικός είναι ο παιδικός θάλαμος. Η μεγάλη πόρτα του είναι ελοτζάκια και βλέπει μέσα τ' άσπρα μικρά κρεβατάκια με τα σηκωμένα κάγκελα γύρω-γύρω, τα λουλούδια στο χαμηλό τραπέζι που το τριγυρίζουν καρεκλάκια για τους μικρούς που μπορούν και σηκώνονται.

Όταν τα πιο πολλά παιδάκια είναι καλά, ακούγονται από μακριά τα γέλια κι' οι όρσες φωνές τους, τα τραγούδια και τα τσακωμάτα τους. Τα περισσότερα παίζουν με τα κουτάκια των γιαιτρικών που τους χαρίζουν οι άδελφές, τα πιο προνομιούχα έχουν μαζί τους τα παιχνίδια τους.

Ένα κόκκινο αυτοκίνητο ήταν κάποτε το μήλον της έριδος μέσα στον θάλαμο. «Αδελφή, πές το! Τάκη να μου δώσει το αυτοκίνητό του». «Αδελφή, και μένα λίγο, μόνο να το πιάνω». Κι' η αδελφή ευχαριστημένη να δει τα χλωμά προσώπια να γελούν, κούρδιζε το αυτοκίνητο και το έκανε να τρέχει απ' την μια ως την άλλη άκρη του θαλάμου.

Είναι όμως ήμερες, ιδίως τις ήμερες των έγχρησμων, που ο παιδικός θάλαμος σου σφίγγει την ψυχή. Όλους τους λυπάται κανείς όταν υποφέρουν, αλλά τα μικρά, τα μικρά που μάθαμε να τα βλέπουμε να τρέχουν, να παίζουν και να γελάνε!

Τα κεφαλάκια γέρνουν σε μαρμαμένα, τα σκασμένα απ' τον πυρετό χείλια φωνάζουν ελο τη «Μαμά». Μερικά παρηγορούνται με τα χάδια της αδελφής και σου ζητάνε: «Κάθισε κοντά μου, μη φεύγεις, αδελφή». —Μά έχω δουλειά, μικρό μου. —Είναι τόσες άλλες να κάνουν τη δουλειά, μένει ο μαμάς μου. Και κάποιος άλλος: «Δώσε μου το χέρι σου να το κρατάω, έτσι παίρνω το χέρι της μανούλας όταν έχω πυρετό». Τότε η αδελφή σκύβει πάνω από ξανθά ή μελαχρινά κεφαλάκια και προσπαθεί ν' αναπληρώσει τα μητρικά

φιλά στα μικρά μέτωπα που καίνε.

Τα πιο δύσκολα είναι όταν τα μικρά έχουν κόψει τις άμυγδαλές τους. Τότε πρέπει να μείνουν άκίνητα με μια κομπρέσα από παγωμένο νερό στο κεφάλι και άλλη μια στο λαιμό, χωρίς διόλου να μιλάνε. Μά τα περισσότερα κάνουν άκριτως το αντίθετο, θέλουν να είναι καθιστά και το στόμα τους δεν παύει να λέει παράπονα. «Μαμά μου, πού είσαι, γιατί με άφησες; Ο λαιμός μου με καίει, με πονάει, δε μπορώ, δε μπορώ. Θέλω τη μαμά μου». Άδικα προσπαθεί κανείς να τα ήσυχάσει. «Μη μιλάς, παιδάκι μου, δεν κάνει, θά τρέξει αίμα απ' τον λαιμό σου και τότε θά φωνάξω τον γιατρό».

Ο γιατρός είναι το φόβητρο, εκείνος δεν είναι καλός σαν την αδελφή είναι πάντα βιαστικός, τα χέρια του πιάνουν σκληρά και σου χώνει στο λαιμό κάτι εργαλεία που πονάνε.

Πολλά παιδάκια είναι φρόνιμα, αναστενάζουν, βογγάνε, αλλά υπομένουν. Και είναι τόσο συμπαθητικές αυτές οι μικρούλες υπάρξεις, μονάχες τους μέσα στο μεγάλο νοσοκομείο, που κάθονται τόσο ήσυχα στα άσπρα τους κρεβατάκια και δεν παραπονιούνται που πονούν.

Στα άλλα όμως, που τίποτα δεν τα ημερώνει, που ελο φωνάζουν και κλαίνε, έρχεται συχνά η αίμορραγία. Το λεκανάκι—που μοιάζει σε μεγάλο φακό—γεμίζει αίμα κι' η αδελφή δεν προφταίνει να σκουπίσει το μικρό στόμα με τα τούλινα του χαρτομπαμπανού. Και πολλές φορές είναι ανάγκη να έρθει το φορείο με τις ρόδες, που παίρνει τον μικρόν άρρωστο και τον πηγαίνει στο χειρουργείο.

Στο χειρουργείο! Άμα ακούσει ο μικρός αυτή τη λέξη γαντζώνεται άπάνω στην αδελφή και δεν την αφήνει. Την θέλει μαζί του, μόνο αυτή, το έμεινε έδω μέσα για να τον προστατεύει, αυτή είναι το καταφύγιο. Και δεν μπορείς ν' άρννηθείς στα χεράκια που άρπάζονται στα δικά σου, ακολουθείς το φορείο που τσουλάει στους διαδρόμους σαν καροτσάκι και πηγαίνει μαζί στο χειρουργείο.

Το χειρουργείο για το νοσοκομείο είναι, έτι το ιερό για την εκκλησία. Εκεί μέσα δεν μπαίνουν παρά οι μυημένοι κι' αυτοί είναι οι άνθρωποι με τις άσπρες μπλούζες, που φορούν στα χέρια τους λαστιχένια γάντια

βγαλμένα κατ' ευθείαν απ' τον κλίβανο. Εκεί μέσα ελο μιλάνε σιγά κι' οι άδελφές ακόμη φοβούνται ν' άγγίζουν το τραπέζι με τα εργαλεία, γιατί είναι άποστειρωμένα. Εκεί πρέπει να ξέρεις τι μπορείς να πιάνεις και τί όχι. Εκεί γίνονται περίεργα πράγματα, οι γιατροί φορούν μπρός στο στόμα τους δεμένη μια γάζα κι' όταν περπατούν κρατάνε σηκωμένα ψηλά τα χέρια τους, να μην ακουμπήσουν πουθενά και μολυνθούν γιατί είναι έτοιμοι, για την έγχειρηση.

Έχει κάτι το νοσοκομείο που σε τραβάει, που σε κάνει να ξεχνιέσαι, και είναι τόσο καλό! Είναι τόσο καλό να μπορείς να δίνεις, ν' άνακουφίζεις τους άλλους κι' εσύ είσαι ή μόνη σου άνταμωθή ούτε ένα ευχαριστώ, μόνον ένα χαμόγελο.

Η αδελφή γυρίζει και ξαναγυρίζει άνάμεσα στα κρεβάτια, είναι ή ώρα της να φύγει μ' άπορεί. Πώς να φύγει; που ή Λουκία έχει πάλι σκάντα πυρετό και κάθεται άδυνατη και λεπτή, σε μια μικρή μαντόνα, πάνω στα μαξιλάρια της και σε κοιτάζει με τα μάτια της μεγάλα μάτια που γυαλίζουν παράξενα απ' τον πυρετό; Άπάνω στο κομοδίνο της είναι, άνάμεσα στα μπουκάλια των φαρμάκων, ο Γιάννης ο κοκκός της και ή μαίμου της, με το χεράκι της είναι άπλωμένο σαν άψυχο πλάσμα στο άσπρο σεντόνι. Δέ θέλει τίποτα, θέλει μονάχα νερό και δεν κάνει να πιει. Κι' η αδελφή της βρέχει μόνο τα χεράκια της με μια γάζα βουτηγμένη σε παγωμένο νερό.

Πώς να φύγει που ή Κατίνα δέ θέλει να φάει το φαγητό της; Και πρέπει να καθήσει με τα φέμματα να της ταγίσουν κουταλιά-κουταλιά τον πουρέ και την κρέμα της. Γιατί ή Κατίνα πρέπει να τρώει πολύ, πρέπει να δυναμώσει, γιατί είναι άσπρη και άδύνατη σαν κάτι άναιμικό λουλούδι που μεγαλώνουν στη σκιά, χωρίς να τα δει ποτέ ο ήλιος και βγάζουν κάτι λεπτά και μακριά κοτσάνια και τεντώνονται για να τα φτάσουν το φως. Η Κατίνα δέ μιλάει είναι τόσο άδύνατη που κι' αυτό την κουράζει, έχει πλάι της μια πάνινη κουκλα μ' άδεν την πιάνει ποτέ, κάθεται και παρακολουθεί με τα μάτια της τα άλλα παιδιά που παίζουν, και όταν κι' αυτό την ζαλίζει, γυρίζει το πρόσωπό της κατ' άνω τοίχο και κλίνει τα μάτια.

Άκόμη και όταν θέλει κάτι δεν το ζητάει σαν τ' άλλα παιδιά, που ελο δεν κάνουν παρά ελο την ήμερα να φωνάζουν «αδελφή, αδελφή», ή

Κατίνα σιγοκλαίει ψεύτικα μ' έναν περίεργο τρόπο κι' η αδελφή το καταλαβαίνει και πηγαίνει κοντά της. Τότε μόνο βρίσκει τη φωνή της όταν της κάνουν ένεση, τότε βγάζει κάτι φιλές συρτές φωνές από τη στήμη που ή αδελφή της τρίβει το μπράτσο με οινόπνευμα, ίσως την ώρα που θά την δει να φεύγει παίρνοντας μαζί της τις βελόνες και τη σύριγγα ή όταν της δίνουν τον άσκό με τ' όξυγόνο γιατί έχει άρρώστεια των πνευμόνων. Ο άσκος είναι ένα μεγάλο σακκούλι γεμάτο όξυγόνο που τελειώνει σε μια σωλήνα με στρόφιγγα, την άνοίγεις κι' ο άερας πηγαίνει στο στόμα του παιδιού. Ο Δημητράκης όμως άλλη ιδέα έχει για την χρησιμότητά του, γιατί λέει: «Έλα καί-μένη Κατίνα, ελο σε φουσκώνουν, σε φουσκώνουν κάθε μέρα, αλλά εσύ δεν παχαίνεις καθόλου!»

Ο Δημητράκης ειν' ένα αγοράκι πέντε χρονών, ξανθό με μαύρα ξυπνά μάτια, με ένα μούτρακι ελοστρόγυλο κι' ένα στόμα που πάντα γελάει. Όταν τον ρωτήσουν τί έχει, λέει: «Έσπασα την ποδάρα μου». Και τότε καταλαβαίνει κανείς γιατί στα πόδια του κρεβατιού του είναι ένας ξύλινος στύλος και ο' αυτόν κρέμεται ένα βάρος, στην άκρη ενός σκονιού. Το βάρος αυτό τραβάει το πόδι του Δημητράκη για να μην το σπασμένο κόκκαλο στη θέση του και να πιάνει. Ο Δημητράκης δεν πονάει πια και είναι ελο κέφι. Είναι ευχαριστημένος στο νοσοκομείο και δέ θέλει να φύγει.

— Γιατί, Δημητράκη; Δέ θέλεις να πας σπίτι σου;

— Τί λές; Στο σπίτι μου θά τρώω ψωμί με βούτυρο και μαρμελάδα;

Και ύστερα κάνει τη δήλωση:

— Εγώ άμα φύγω θά σπάσω και το άλλο μου πόδι, για να ξανάρθω.

Ο Δημητράκης έχει το ρεκόρ στα κουτιά. Είναι τόσο χαριτωμένος με το χαρούμενο ύφος του, που όλες οι νοσοκόμες τον αγαπάνε και του κουβαλούν άδεια κουτάκια. Το παιχνίδι του είναι να τα αλλάζει με τον φίλο του τον Άποστόλη, που είναι στο διπλανό κρεβάτι.

— Δώσε μου το πράσινο να σου δώσω αυτό το κόκκινο.

— Όχι το πράσινο είναι μεγάλο, δώσε μου δύο μικρά για να στο δώσω. Στην αρχή παίζουν φρόνιμα και είναι ευχαριστημένοι, αλλά στο τέλος οι δοσοληψίες καταλήγουν πάντα σε καυγά και κλάματα. Ο Άποστόλης που μπορεί και κουνιέται βουτάει κανένα κουτάκι πάρα πάνω κι' άρχίζει το δράμα.

— Να μου τ' άδωσθ' ελο πίσω, δεν το μιλάω. Κι' εκείνο το μεγάλο. — Όχι, το μεγάλο ήταν δικό μου. — Όχι, δικό μου. Και δεν ξέρει κανείς πώς να τους συμβιάσει. Στο τέλος ο Άποστόλης υποχωρεί γιατί είναι καλό παιδάκι. Είναι κι' αυτός απ' τους αγαπημένους του νοσοκομείου. Έχει ένα στόμα μικρό και καλοφτιαγμένο, τα μαλλιά του, ξανθά και σγουρά, καθώς έχουν μεγαλώσει — τόσον καιρό άκοπα — πετάνε σε λωφίο στο μέτωπό του και του κάνουν άκόμη πιο μακροδύ το προσώπια του που είναι χλωμό, γιατί έχει κάνει έγχειρηση. Στο βιβλίο των έγχρησμων γράφει: δίπλα στ' όνομά του: εχινάκοκκος ήπατος και είναι μόνον 7 χρονών.

Ο Άποστόλης είναι γεννητός. Δεν κλαίει, ούτε φωνάζει όταν του κάνουν έλλαγή και του βάζουν καινούριο σωλήνα στο τραύμα του. Βαστάει με τα δύο του χέρια το νυχτικό του άνεβασμένο ψηλά κι' έχει τα μάτια του στηλωμένα στο ταβάνι. Ο γιατρός τον αγαπάει και του λέει: «Μπράβο Άποστόλη, ελο σήκω σου φύτεψα τον καινούριο σωλήνα στην κοιλιά σου». Και κείνος κοιτάζει την αδελφή κι' ενώ τα μάτια του είναι γεμάτα συγκρατημένα δάκρυα, γελάει.

Οι θάλαμοι στο νοσοκομείο αλλάζουν διαρκώς όψη, οι παλιοί άρρώστοι γίνονται καλά, φεύγουν χαρούμενοι κι' έρχονται άλλοι νέοι. Είναι βέβαια και μερικοί μόνιμοι που κοιτάζουν με ζήλεια εκείνους που φεύγουν, όπως ή δική μας ή Κατίνα. Σε λίγον καιρό ο Δημητράκης είναι καλά. Το έβγαλαν το βάρος, τον πήγαν στις άπτινες, του κάναν άκτινογραφία και στο τέλος του είπαν πως το κόκκαλο έπιασε και «ή ποδάρα του» είναι πάλι γερή.

Τώρα τον σηκώνουμε κάθε πρωί και κάνει λίγα βήματα. Μοιάζει με τα μικρά που πρωτοπερπατάνε. Σήμερα θέλει να περπατήσει μόνος του. Πιάνεται στα αίθερα του κρεβατιού, το νυχτικό του είναι πολύ μακρύ, το φτάνει ως τα νύχια και τον κάνει άστοιό, γελάει ελος γεμάτος υπερφάνεια. Τέλος αποφασίζει κι' αφήνει το κρεβάτι, κάνει ένα, δύο βήματα μικρά, άβέβαια και πέφτει στην άγκαλιά της αδελφής που τον σηκώνει ψηλά-ψηλά στα χέρια της κι' ύστερα τον σφίγγει στην άγκαλιά της, χαρούμενη και συγκινημένη, σαν την μητέρα που βαστάει το παιδί της, που έκανε τα πρώτα του βήματα.

Σε λίγες μέρες ο γιατρός λέει πως ο Δημητράκης μπορεί να φύγει. Έρ-

χεται ή μητέρα του, μια γυναικούλα του λαού που δεν ξέρει πως να μάς ευχαριστήσει. Είναι ελο χαρά που παίρνει το άγόρι της γερό και τον συμβουλεύει: «Τώρα πρέπει να κάθεται φρόνιμος, να μην άρχισης άμέσως άμέσως και γυρίζεις στην αλή, θά κάθεται στον καναπέ άκοος; ώσπου να δυναμώσει το ποδάράκι. Και θ' άκοος την Κούλα, ετι σου λέει, γιατί εγώ θά λείπω στη δουλειά, παιδάκι μου». Κι' ο Δημητράκης: «Ναι, να πής όμως στο Τάκη και της Ρήνας να μη μου πειράξουν τα πράγματά μου». Τα περιήρημα κουτάκια πάλι!

Φέρνουν τα ρουχαλάκια του και τον ντύνουν. Καμαρώνει, είχε ξεσυνηθίσει—τόσον καιρό με το νυχτικό—να φοράει μπλούζα και πανταλόνι. Είναι ελο γέλια και χαρές, έξασε πως δέ θάχει σπίτι του μαρμελάδα και βούτυρο. «Νά ξανάρθεις μια μέρα, Δημητράκη, να σε δούμε: Κι' εκείνος σίγουρος: «Και βέβαια θά ξανάρθω» και κρεμιέται στο λαιμό της αδελφής που τον φιλάει πολλές φορές και στα δύο του μάγουλα, κι' όλες οι άλλες τον τριγυρίζουν και τον φιλούν.

Μαζεύει τα πράγματά του μολύδια, μπουκαλάκια, κουτιά. Χαρίζει μερικά στον Άποστόλη. Λέει αντίο, αντίο σε ελο τα παιδάκια. Η μαμά του τον παίρνει άγκαλιά και φεύγουν. Απ' την τζαμωτή πόρτα τον βλέπω που μάς κουνάει ακόμη τα χεράκια του και φωνάζει «αντίο, αντίο».

Η Κατίνα έχει γυρισμένο το πρόσωπό της κατ' άνω τοίχο, να μη βλέπει ελ' αυτά. Πηγαίνω κοντά της: «Έλα Κατινούλα, άμα τρώς ελο-ελο το φαί σου θά φύγεις και ο γρήγορα σαν τον Δημητράκη». Δεν μου άπαντάει, όπως συνήθως.

Κοιτάζω το άδειανό, άναστατωμένο κρεβάτι και συλλογιέμαι. Μια αδελφή με πλησιάζει, κρατάει στα χέρια της καθαρά σεντόνια και μαξιλαροθήκες. «Έλα γρήγορα, πρέπει ν' αλλάξουμε και να ετοιμάσουμε το κρεβάτι, μου είπε ή προϊσταμένη πως θά έρθει καινούριος άσθενής». Το κρεβάτι είναι έτοιμο με τα άσπρα, φρεσκοσιδερωμένα σεντόνια του. Η αδελφή ρίχνει τα λερωμένα σε άσκο των άπλύτων. Εγώ βγάζω την καρτέλα του Δημητράκη, βάζω στο πλαίσιο μια καινούρια, άγραφη και πηγαίνω να παραδώσω την παλιά στο γραφείο.

ΦΩΤΟ Δ. ΜΙΧΑ

Η Γυφτοπούλα

Ο άγροφύλακας την έπιασε «έπ' αυτοφώρω»

Η Έμορφία

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΚΑΤΑ ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟ ΤΗΣ ΚΑ^ς JEANNE COLOMB —

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ο άναγνώστης γνωρίζει έναν άγροφύλακα, δύο κορίτσια και μιὰ γριά.

Ήταν ώρα του δείπνου και στους δρόμους τῶ χωριῶ δὲν φαίνονταν ψυχὴ, γιατί ἔλοι ἦταν καθισμένοι στὸ τραπέζι. Καὶ βέβαια ἐκεῖ ἦταν πολὺ καλύτερα παρὰ ἔξω, ὅπου φυσοῦσε τσουχτερός καὶ κρύος ὁ ἀνεμός τοῦ Νοέμβρη, σαρώνοντας τὰ ξερά φύλλα μὲ τὸν θόρυβο ποὺ κάνουν τὰ χαρτιά ὅταν κανεὶς τὰ τσαλακώνει μὲ τὰ χέρια. Ἔτσι λοιπὸν, κανεὶς δὲν εἶδε ἕνα ψηλὸ γέρο ποὺ εἶχε ἕνα κυνηγετικὸ σάκκο στὴ ράχη τοῦ κι ἕνα ὅπλο κρεμασμένο ἀπὸ τοὺς ὤμους. Ὁ γέρος αὐτὸς ἐρχόταν ἀπὸ τὰ χωράφια τραβώντας πίσω τοῦ ἕνα ἄθλιο κουρελιασμένο πλῆσμα, ποὺ ἀντιστεκόταν, πάλευε καὶ ἔδραζε τὰ δυνατὰ τοῦ νὰ τὸν δαγκάσῃ καὶ νὰ τὸν κατασπαράξῃ μὲ τὰ νύχια τοῦ σὰν ἀγριόγατος. Μ' ὅλο ποὺ ὁ γέρος ἔδειχνε πὼς ἀδιαφοροῦσε γιὰ τὴν ἀνίσχυρη αὐτὴν ἀντίσταση, ὥστόσο ὁ δρόμος τοῦ φαίνονταν μακρὸς κι' ἀναστέναζε ἀνακουφισμένος, μὲλις ἔφτασε μπροστὰ σ' ἕνα κτίριο, ποὺ εἶχε μιὰ πόρτα χοντροκαμωμένη ἀλλὰ στερεή, καὶ δὲν εἶχε καθόλου παράθυρο, γιατί δὲν μπορούσε βέβαια νὰ ὀνομάσῃ κανεὶς παράθυρα τίς δύο ἐκείνες πολέμιστρες, ἀπ' ὅπου δὲν χωροῦσε οὔτε ἕνα καρδὴλι ψωμί νὰ περάσῃ. Στάθηκε, ξεκρέμασε ἕνα χοντρὸ κλειδὶ ἀπὸ τὸ καρφὶ ποὺ βρισκόταν ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὰ κεραμίδια, καὶ τὸ ἔβαλε μὲς στὴν κλειδαριὰ. Ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ τότε φάνηκαν, φωτισμένα θαμπὰ ἀπὸ τὸ φεγ-

γάρι, ἕνα φτωχικὸ κρεβάτι μ' ἕνα ἀχυρόστρωμα κι' ἕνα τριμμένο πᾶπλωμα ριγμένο ἐπάνω, ἕνα πέτρινο σκαμνὶ καὶ σὲ μιὰ γωνιὰ μιὰ στάμνα καὶ μερικά πηλὶνα καὶ πρόστυχα πιᾶτα.

Τὸ ἀντίκρουσμα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα φάνηκε σὰν νὰ διπλασίασε τὴ λύσσα τῆς μικρῆς αἰχμάλωτης, ποὺ τινάχτηκε ἀπότομα καὶ χύμηξε μὲ τὰ δόντια τῆς νὰ κατασπαράξῃ τὸ χέρι ποὺ κρατοῦσε τὸ κλειδί.

Ὅσο ἀγαθὸς κι' ὑπομονητικὸς κι' ἂν εἶναι κανεὶς, εἴτε ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμά του, εἴτε ἀπὸ τὸ χαρακτήρα του, ἐρχεται ὅμως καὶ μιὰ στιγμή ποὺ ἀθελά του θὰ θυμώσῃ. Ἡ ἐλσεινὴ ἐκείνη γυφτοπούλα, ποὺ ὁ γέρος ἄγροφύλακας τὴν ἔπιασε «έπ' αυτοφώρω» τὴ στιγμή ποὺ ἔκλεβε μέσα σ' ἕνα καλλιεργημένο κήπο, ἀντὶ νὰ ὑποταγτῇ ταπεινὰ καὶ νὰ ζητήσῃ, συγχώρεση, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἔδειξε ἀπειθεία στὴν ἐξουσία καὶ ἀντιστεκόταν μπροστὰ καὶ στὴν πόρτα τῆς φυλακῆς ἀκόμη. Τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτὴν λοιπὸν, θὰ κοιμηθῇ στὴ φυλακὴ.

Στὴν ἀρχὴ ὁ ἄγροφύλακας εἶχε σκοπὸ νὰ τὴν φοβίσῃ μόνον καὶ νὰ τὴν σωφρονίσῃ, κι' ὕστερα νὰ τὴν ἀφήσῃ ἐλεύθερη, γιατί ἦταν μικρὴ καὶ τὰ λίγα δαυκιά ποὺ εἶχε τραβήξει ἀπὸ τὸ χῶμα δὲν ἔβρισκαν καὶ τόσα πράγματα ἔπρεπε ὅμως τώρα νὰ τὴν τιμωρήσῃ γιὰ τὴν ἀπειθεία τῆς, γιὰ νὰ παραδειγματισθοῦν καὶ οἱ ἄλλοι. Σύμφωνα λοιπὸν μὲ τὸ συμπέρασμα αὐτὸ ὁ ἄγροφύλακας ἔδωσε μιὰ σπρωξιὰ στὴ μικρὴ, ποῦπεσε τ' ἀπίστομα ἐπάνω στὸ ἀχυρῆνιο στρῶμα καὶ παρευθὺς, ἀφοῦ πρῶτα κλείδωσε

γρήγορα-γρήγορα τὴν πόρτα, πρὶν προφτάσῃ ἡ μικρὴ νὰ σηκωθῇ, ἔβαλε μὲ προσοχὴ τὸ κλειδὶ στὴν τσέπη τοῦ. Γιατί δὲν τὸ κρεμοῦσε στὸ καρφί, παρὰ μονάχα ὅταν ἡ φυλακὴ ἦταν ἄδεια. Καὶ γιὰ νὰ ἐπαινέσουμε τοὺς κατοίκους τοῦ χωριοῦ, ὅπως τοὺς ἀξίζει, πρέπει νὰ ποῦμε πὼς τὸ κλειδὶ πάντοτε σχεδὸν βρισκόταν στὸ καρφί τοῦ.

Ἀφοῦ τελείωσε ὅλη αὐτὴ τὴ διαδικασία ὁ ἄγροφύλακας ἀναστέναξε μὲ ἱκανοποίηση γιατί ἔδειξε πὼς ὁ νόμος δὲν χωρατεύει κι' ὕστερα τράβηξε κατὰ τὸ σπίτι τοῦ ἔξω φρενῶν μὲ «τὸ ἀχρεῖο ἐκεῖνο ἀγρίμι».

Καὶ πολὺ μακριὰ τὸ σπίτι τοῦ δὲν ἦταν. Γιατί ὕστερα ἀπὸ τὸ Δημαρχεῖο ὅπου βρισκόταν κολλητὰ ἡ φυλακὴ, ἄρχιζε ἕνας μικρὸς δρόμος καὶ ὕστερα ἀπ' αὐτόν, ἦταν τὸ χάνι τοῦ χωριοῦ, τὸ ἐργαστῆρι τοῦ πεταλωτῆ καὶ τὸ σπίτι τοῦ ἄγροφύλακα. Ἀκόμη ὁ ἄγροφύλακας καὶ γρήγορα περπατοῦσε καὶ μεγάλα βήματα ἔκανε, κι' ἔτσι δὲν χρειάστηκε πολλὴ ὥρα γιὰ νὰ πάῃ στὸ σπίτι. Τὸ μικρὸ αὐτὸ διαστήμα ποὺ περπάτησε ἔφθασε ν' ἀλλάξῃ τὴν ψυχὴν τοῦ διάθεσῃ καὶ νὰ τὸν κἀνῃ ἀπὸ θυμὸ νὰ αἰσθάνεται στενοχώρια, μιὰ περίεργη, στενοχώρια ποὺ τὴν αἰτία τῆς δὲν μπορούσε νὰ τὴν ἐξηγήσῃ καθαρά.

Μόλις μπήκε στὸ σπίτι τοῦ ἔτρεξε νὰ τὸν υποδεχθῇ ἕνα ὁμορφὸ κοριτσάκι ὀκτὼ ὥς δέκα χρόνων καὶ τὸν ρώτησε μὲ ταραχὴ :

— Τί ἔχεις, πατέρα ;

— Τί ἔχω ; Τίποτε. Τί θέλεις νὰ ἔχω ;

— Μοῦ φαίνεται σὰν θυμωμένος... ἢ κουρασμένος... ἢ ἄρρωστος. Δὲν

πιστεύω νὰ εἶσαι θυμωμένος μαζί μου.

Δὲν μπορούσε νὰ φαντασθῇ κανεὶς πὺς χριτωμένο πλάσματάκι ἀπὸ τὴν μικρούλα Ἑμορφία, καθὼς στεκόταν μπροστὰ στὸν πατέρα τῆς, μὲ τὸ μαῦρο τῆς μπουστάκι, τὸ ἄσπρο πουκάμισάκι τῆς καὶ τὴν κόκκινη φούστα τῆς ὅπου ἐπεφταν ὡς κάτω οἱ δύο μακρὺς πλεξίδες τῶν χρυσῶν μαλλιῶν τῆς. Εἶχε σηκωμένο πρὸς τὸν πατέρα τῆς τὸ πρόσωπό τῆς ποὺ ἦταν δροσερὸ σὰν μισάνοιχτο τριαντάφυλλο κι' ἀπὸ τὴν ἀδιόρατη κίνηση τῶν χειλῶν τῆς ποὺ τὰ κρατοῦσε μισάνοιχτα, κι' ἀπὸ τὴν ἐκφραση ποὺ εἶχαν τὰ γαλανά τῆς μάτια, μπορούσε ὁ καθένας νὰ μαντεύσῃ πὼς τὴν τελευταία ἐρώτηση τὴν εἶχε κάνει μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ λάβῃ γι' ἀπάντησιν «ἕνα φιλάκι». Μὰ καὶ σ' ἀλήθεια ἦταν δυνατόν νὰ θυμώσῃ κανεὶς μ' ἕνα τέτοιο κοριτσάκι ; Καὶ μάλιστα ποιὸς ; Ὁ πατέρας τῆς !

Ὁ ἄγροφύλακας τὴν κοίταξε καὶ ἡ ὄψη τοῦ φωτίστηκε, ὅπως φωτίζεται ἕνα σκοτεινὸ τοπίο ὅταν ὁ ἥλιος προβάλλῃ ἔξαφνα ἀνάμεσα ἀπ' τὰ σύννεφα. Ἀφῆσε τὸ τουφέκι τοῦ σὲ μιὰ γωνιά. Ἀρπάξε τὴν Ἑμορφία ἀπὸ τίς μασχάλες, τὴν σήκωσε ψηλά ὡς τὸ ρυτιδωμένο πρόσωπό τοῦ καὶ τὸ κοριτσάκι μὲ κάθε προθυμία ἀκούμπησε ἐπάνω στὰ γηρασμαμένα μάγουλά τοῦ τὰ δροσερά τῆς χειλάκια. Ἐκεῖ ὅμως, ποὺ ὁ πατέρας τῆς τὴν φιλοῦσε κι' αὐτὸς μὲ τὴ σειρά τοῦ, ἔπεσε ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ ἕνα πρᾶγμα ποὺ ἀντήχησε σὰν παλιὸ σιδηρικό.

— ὦ, τὸ κλειδὶ τῆς φυλακῆς ! φώναξε ἡ μικρὴ καὶ γλυστρώντας γοργὰ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ πατέρα τῆς στάθηκε ὀλόρθη μπρὸς τοῦ. Γιαγιά, κάποιος εἶναι στὴ φυλακὴ. Καλέ, πατέρα, ποιὸς εἶναι ;

Δὲν ξέρω ἂν ἡ κυρὰ Μαρία, ἡ μητέρα τοῦ κυρ Πέτρου τοῦ ἄγροφύλακα ἦταν σπουδαία μαγειρίσα, μὰ ὁ γιὸς τῆς εἶχε τὴν πεποίθησιν πὼς καλύτερη δὲ βρισκόταν. Ὅταν κανεὶς περπατᾷ ὅλη τὴν ἡμέρα ἔξω στὸ ὑπαίθριο, ἔχει πολὺ εὐκολα γούστα καὶ κάθε μαγειρικὴ τοῦ φαίνεται περίεργη. Γι' αὐτὸ ἡ κυρὰ Μαρία ἦταν συνειθισμένη ν' ἀκούγῃ ἀπὸ τὸ γιὸ τῆς συγχαρητήρια γιὰ

κανένα κακούργο θὰ ἐπίασες καὶ σὲ πλήγωσε.

Ἡ εἰκόνα τοῦ «κακούργου» παρουσιάστηκε μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ ἄγροφύλακα τόσο ἀσχημαντὴ καὶ τόσο λίγο ἐπίφοδη, ὥστε δὲν μπόρεσε

κάθε φαγητὸ ποὺ παρουσιαζόταν στὸ τραπέζι, καὶ τὰ συγχαρητήρια αὐτὰ τὰ θεωροῦσε ἐντελῶς φυσικὰ καὶ ἀπαραίτητα. Κι' αὐτὸ εἶναι ἀπόλυτα δικαιολογημένο. Ὅποιοι κάθησε καὶ κοπίασε γιὰ νὰ γίνουν τόσα πράγματα,

θέλει καὶ νὰ τοῦ ἀναγνωρίζουν τοὺς κόπους τοῦ καὶ νὰ τοῦ χρωστούν καὶ χάρι. Ἔτσι λοιπὸν ἡ κυρὰ Μαρία καθὼς ἀκούμπησε τὴν πιατέλα ἐπάνω στὸ τραπέζι, στάθηκε περιμένοντας ν' ἀκούσῃ τὴ συνειθισμένη φράση : «Νὰ φαγητὸ μὴ φορὰ ποὺ ἀξίζει !» καὶ ἐτοιμάστηκε γι' ἀπάντησιν νὰ πῇ ὅτι δὲν ἀξίζει τόσο ἡ μαγειρίσα ποὺ τὸ ἔφτιασε, ὅσο τὸ κρέας καὶ τὰ λάχανα ποὺ μεταχειρίστηκε γιὰ νὰ τὸ μαγειρέψῃ. Μὰ ὁ κυρ Πέτρος χωρὶς νὰ πῇ λέξη κάρφωσε τὸ πηροῦνι στὸ κρέας τοῦ καὶ ἄρχισε νὰ τρώγῃ σιωπηλός. Ἀπὸ τὴ βία τοῦ μάλιστὰ τὴν πολλὴ ἐκάχησε καὶ τὰ μάτια τοῦ βούρκωσαν καὶ τὸ πρόσωπό τοῦ ἔγινε κατακόκκινο. Ἐβόηξε δυνατὰ, γιὰ νὰ ξαναφέρῃ τὰ πράγματα ὅπως ἦταν πρὶν, φύσῃε στὸ φαγητὸ τοῦ καὶ ἄρχισε πάλι νὰ τρώῃ.

Ἡ κυρὰ Μαρία δὲν μπόρεσε πιά νὰ κρατηθῇ.

— Γιατί, Πέτρο μου, εἶπε : Δὲν σ' ἀρέσει ; Δὲν εἶναι καλὸ ;

(Ἀκολουθεῖ)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ...

Τελείωσε τὸ καλοκαίρι... Μαζευτήκαμε τ' ἄσπεροι, Χίλιοι δύο, τοῖς ὅλοις διαβόλοι. Νὰ γυρίσουμε στὴν πόλη...

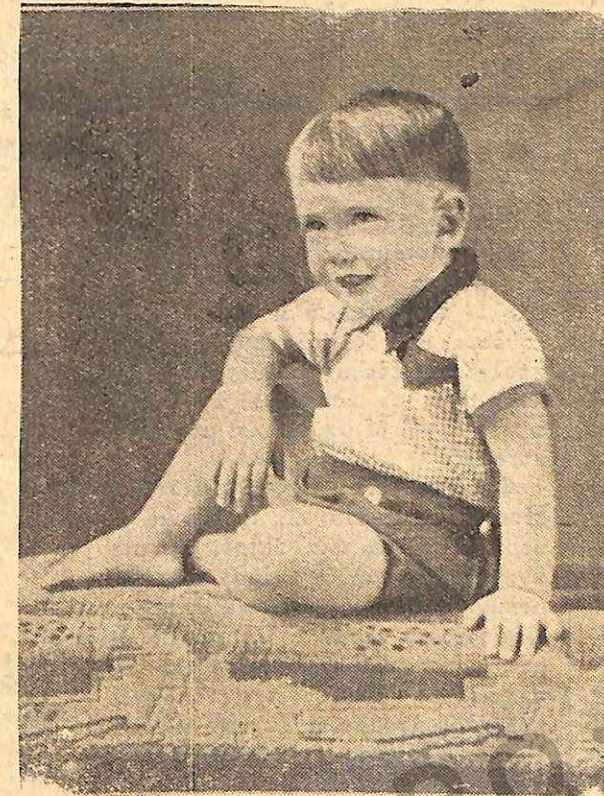
Τί κακό ! Τί φασαρία !... Πάρε τὸ κλουβί, Μαρία... Δὲν μπαρὼ νὰ περιμένω !... Ἀχ, θὰ χάσουμε τὸ τραῖνο !

Τίς βαλίτσες, τὰ κορίνια ! Λίγο κέφι, λίγη γιορτινὰ, Φασαρία ὅχι λίγη... Τὸ καπέλλο σου, θὰ φύγῃ !...

Βολεβομάσπε στὸ τέλος... Μαριγούλα, ποῦν' ὁ Τέλλος ; Νὰ τος. Κεῖ, στὸ παραθύρι... Πρόσεξε, μὴν πολυλογεῖς...

Καὶ μὲ τούτα καὶ μὲ κῆνα, Νὰ μὴς πάλι στὴν Ἀθήνα... Μὲς στὴν τάξη, στὸ σχολεῖο... Καὶ σκυμμένοι στὸ βιβλίο... ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ-ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

— Δὲν παίζεις, Κωστήκη ;
— Νὰ ξεκουραστώ μιὰ στιγμή καὶ θὰ ξαναρχίσω.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΝΑ ΠΡΟΤΑΚΟΥΣΤΟ ΜΠΟΣΤΑΝΙ

Πού σπέρνετε τὰ φασολάκια σας, αγαπητοί μου; Βέβαια οί περισσότεροι από σας δεν είσθε κηπουροί και δεν ανακατεύεσθε καθόλου ούτε με φασολάκια ούτε με ντομάτες. Όπως δήποτε όμως θα ξέρετε πως τὰ φασολάκια σπέρνονται σε μποςτάνι, μέσα στο παχύ μαύρο χώμα. Ένα μικρό Αμερικανόπουλο όμως σκέφθηκε αλλιώς και αποφάσισε να φυτέψει ένα φασόλι μέσα στ' αυτί του!

Εννοείται πως την άλλη στιγμή τὸ μετάνιωσε και προσπάθησε με

κάθε τρόπο νὰ τὸ βγάλει, μὰ ὅσο περισσότερο ἐπάλεψε ἐκείνος, τόσο πιά βαθεῖα χωνόταν τὸ φασολάκι. Τότε ὁ μικρός, γιὰ νὰ μὴν τὸν μαλλώσουν δὲν εἶπε τίποτε στοὺς γονεῖς του, ὥσπου ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὸν καιρὸ τὸν ἐπίασαν κάτι πόνοι φρικτοί στ' αὐτί του καὶ τότε τὸ φανέρωσε. Ἐφάξαν παντοῦ νὰ βροῦν τὸ φασόλι, μὰ ἐκεῖνο ἦταν βαθεῖα χωμένο. Τέλος πάντων, ἐπειδὴ ὁ ἀνόητος μικρὸς ὑπέφερε σὲ σημεῖο ἀφόρητο, ἀποφάσισαν νὰ τοῦ κάνουν χειρουργικὴ ἐπέμβαση τοῦ μαστοειδὸς (εἶναι τὸ χοντρὸ κόκκαλο ποὺ βρίσκεται ἀκριβῶς πίσω ἀπ' τ' αὐτί). Κι' ἐκεῖ τι βρήκαν νομίζετε; Μιὰ μικρὴ φασολιά! Τὸ φασόλι εἶχε φυτρώσει, εἶχε βγάλει ρίζες κι' ἦταν ἑτοιμὸ ν' ἀνοίξει καὶ φύλλα!

ΤΑ ΟΡΦΑΝΑ ΖΩΑ

Όπως ὀρφανεύουν τὰ παιδάκια ἀπὸ τοὺς γονεῖς τους, ἔτσι ὀρφανεύουν καὶ τὰ μικρά ζῶα. Καὶ σ' αὐτὰ ἡ ὀρφάνεια εἶναι πιά τραγικὴ ἀκόμη γιατί ἔχουν χάσουν τὴν μητέρα τους πολὺ μικρά κινδυνεύουν νὰ μὴ ζήσουν. Μὰ καμμιά φορὰ βρίσκονται ἀλλὰ φιλόστοργα ζῶα καὶ ἀπὸ ἄλλη ράτσα ἀκόμη, ποὺ τὰ λυποῦνται καὶ τὰ υἱοθετοῦν. Ἐτσι μιὰ ἀγαθὴ σκύλα υἱοθέτησε τὰ τέσσερα ὀρφανὰ λεονταράκια τοῦ ζωολογικοῦ Κήπου τῶν Παρισίων καὶ μιὰ γάτα υἱοθέτησε τρία ὀρφανὰ κουνελάκια. Καὶ τῶ-

ρα μαθαίνω κάτι πιά παράξενο ἀκόμη: Στὴ Βουλὼν της Γαλλίας μιὰ σκύλα ἔχασε τὰ παιδιά της καὶ δὺς γατάκια τὴν μητέρα τους. Καὶ τότε ἀποφάσισαν νὰ ἐμπιστευθοῦν τὰ ὀρφανὰ γατάκια στὴν θλιμμένη μητέρα σκύλα κι' ἐκείνη ἔχει μόνο τὰ δέχθηκε, ἀλλὰ τὰ χαϊδεύει καὶ τὰ περιποιεῖται ὡς παιδιά της.

Νὰ ἴδουμε, ἔτσι θὰ μεγαλώσουν τὰ γατάκια αὐτὰ, θὰ φοβοῦνται τοὺς σκύλους ἢ ἔχι;

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΚΙ' Η ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ

Ξέρουν τὰ πουλιά ἀριθμητικὴ; Εἰγὼ πολὺ ἀμφιβάλλω ἀν τὴν ξέρουν καὶ μερικὰ ἀνθρωπάκια, πόσον μάλλον τὰ πουλάκια μὲ τόσο δὲ μυαλουδάκι. Καὶ ὅμως ὑπάρχουν μερικὰ πουλιά ποὺ ξέρουν καὶ μετροῦν. Καὶ αὐτὰ εἶναι τὰ ἀσπρά καὶ ἀγαθὰ περιστέρια καὶ οἱ μαῦροι καὶ μοχθηροὶ κόρακες.

Φαίνεται λοιπὸν πῶς τὰ περιστέρια ξέρουν καὶ μετροῦν ὡς τὰ δὺς κι' οἱ κόρακες ὡς τὰ τρία. Μπρὸς σὲ μιὰ κυνηγετικὴ καλύβη εἶχαν πετάξει μερικὰ κομμάτια κρέας γιὰ νὰ προσελκύσουν τὰ κοράκια. Τὰ πουλιά ὅμως μυρίστηκαν τὴν ἐνέδρα καὶ δὲν πλησίαζαν. Τότε οἱ τρεῖς κυνηγοὶ ποὺ ἦταν κρυμμένοι ἔφυγαν καὶ σὲ λίγο ξαναγύρισαν στὴν καλύβα. Ὑστερα ἀπὸ λίγη ὥρα οἱ δὺς ξανάφυ-

γαν κι' ἔμεινε μέσα ὁ ἕνας. Τὰ κοράκια ἔμειναν ἀπάνω στὸ δέντρο τους καὶ δὲν κατέβαιναν κάτω. Ὅταν ὅμως ἔφυγε καὶ ὁ τρίτος τότε ὤρμησαν ἔλα μὲ μιὰ ἐπάνω στὸ κρέας, γιατί ἤξεραν πῶς οἱ ἐχθροὶ τους εἶχαν φύγει καὶ δὲν τοὺς ἀπειλοῦσε πιά κανένας κίνδυνος.

Αὐτὸ τὸ πείραμα ὅμως δὲν ἐφθανε. Χρειαζόταν καὶ ἄλλο κι' ἔτσι τὴν ἄλλη μέρα κρύφτηκαν μέσα στὴν καλύβα πέντε κυνηγοί. Ὅταν σὲ λίγο ἔφυγαν οἱ τρεῖς, δὲν δυστυχισμένα κοράκια ποὺ μόνον ὡς τὰ τρία ἤξεραν νὰ μετροῦν, κατέβηκαν νὰ τοιμπή-

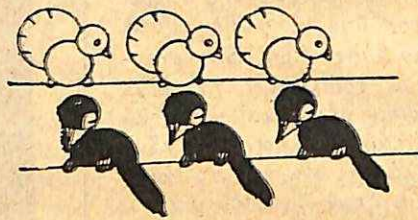
σουν τὸ κρέας. Κι' ἐκεῖ τοὺς παραμόνευαν οἱ ἄλλοι δὺς καὶ τοὺς σκότωσαν!

Βλέπετε πῶς χρειάζεται καμμιά φορὰ κι' ἡ ἀριθμητικὴ!

ΟΙ ΣΚΥΛΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΚΛΕΦΤΕΣ

Ένας κτηματίας πῆγε τώρα καὶ λίγον καιρὸ στὴν Ἀστυνομία τοῦ Κάϊρου καὶ κατήγγειλε πῶς ἄγνωστοι κλέφτες ἐγκρέμιον ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴν μάντρα ποὺ τριγύριζε τὸ κτήμα του καὶ μπῆκαν μέσα καὶ τοῦ ἔκλεψαν τὶς ἀγελάδες του.

Ἡ Ἀστυνομία ὑποψιάζοταν πολ-

λοὺς ὅτι μπορούσαν νὰ εἶχαν κάνει τὸ κατόρθωμα αὐτό, μὰ δὲν ἦταν βεβαία γιὰ κανένα. Καὶ τότε αποφάσιστηκε νὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ ν' ἀνακαλύψουν τὸν ἐνοχο τὰ ἀστυνομικὰ σκυλιά.

Τὰ σκυλιά αὐτὰ ἦταν κάτι περίφημα λυκόσκυλα, γυμνασμένα εἰδικὰ γιὰ νὰ καταδιώκουν τοὺς κλέφτες, ποὺ τὰ εἶχε φέρει ἀπὸ τὸ τελευταῖο του ταξίδι στὴν Ἑλβετία ὁ βασιλιάς τῆς Αἰγύπτου καὶ τὰ εἶχε χαρίσει στὴν Ἀστυνομία τοῦ Κάϊρου.

Πῆραν λοιπὸν τὰ σκυλιά, τὰ πῆγαν στὸ κτήμα ποὺ ἔγινε ἡ κλεψιά, κι' ἀφοῦ τοὺς ἔκαναν ἕνα γύρο, τὰ ἔφεραν πίσω στὸ κρατητήριο. Ἐκεῖ ἔβαλαν ὅλους τοὺς ὑπόπτους ποὺ εἶχαν συλλάβει στὴ γραμμὴ καὶ ἀφησαν τὰ σκυλιά ν' ἀνακαλύψουν ποῖος ἦταν ὁ ἐνοχος. Οἱ λωποδύτες ὅλοι στέκονταν γελώντας κάτω ἀπὸ τὰ μυστάκια τους καὶ κοροϊδεύοντας τοὺς ἀστυνομικούς. Ἐξάφνα, ἕνα ἀπὸ τὰ σκυλιά, ὤρμησε, ἔρπαξε ἕναν ἀπὸ τὸ σακκάκι καὶ τὸν τράβηξε ἔξω ἀπ' τὴ γραμμὴ. Τρομοκρατημένος ἐκείνος ὁμολόγησε τὸ φταίξιμό του καὶ φανέρωσε καὶ τοὺς συνεφόρους του.

Ἀπὸ τότε ὅλοι οἱ λωποδύτες τοῦ Κάϊρου ἔχουν τὴν πεποίθηση ὅτι τὰ σκυλιά αὐτὰ εἶναι μεταμορφωμένοι Σατανάδες καὶ τοὺς ἔχει πιάσει ἀληθινὸς πανικός. Καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ τρίβουν τὰ χέρια τους.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΑΙΔΑΚΙ ΚΑΙ ΓΕΡΟΣ

«Γιὰ ποῦ, Παπούλη, στὸ σκοτάδι;»
«Παιδί μου, πάω σιγά... στὸν Ἄδη! Βλέπεις, γεράματα. Δὲν ἔχω δύναμη διόλου... δὲν ἀντέχω».
«Παπούλη, ἐγὼ θὰ σὲ προσέχω»
πᾶμε μαζί στὸν ἴσιο δρόμο:
θὰ σὲ στηρίξω καὶ στὸν ὄμο
θὰ μοῦ ἀκουμπᾷς ὡς πού νὰ φθάσῃς
στὸ σπίτι σου νὰ ξεποστᾷς...
«Χρυσὸ παιδί μου, εὐλογημένο νᾶσαι, καλὰ μὰ ἐγὼ πεθαίνω...
Πάρε ὅ,τι ἀπάνω μου βαστῶ...
«Παπούλη μου, σ' εὐχαριστῶ»
δὲν τῶκα να νὰ μ' ὠφελήσῃς...
«Τόσο καλόκαρδο ποῦ εἶσαι, χαρούμενο στὸν κόσμο ζῆς...
Ποτέ σου δὲν θὰ δυστυχίσῃς...
Μὲ λὲν ἐμένα... Χριστό!»
Καὶ σὰν οὐράνιο φῶς στὰ αἰθέρια
λάμπει καὶ χάνεται στ' ἀστέρια!

Μικρὰ Καλλιτέχνις [B]

ΤΗΣ ΕΞΟΧΗΣ

Οἱ γλυκές, φθινοπωριάτικες μέρες μᾶς κράτησαν στὴν ἐξοχὴ πολὺ ἀργὰ καὶ ἀπολαύσαμε πραγματικὰ μιὰ φύση πλούσια καὶ γαληνεμένη. Εἶχε βροῖσει στοὺς πρώτους θυμους τ' οὐρανοῦ ὀρμητικὰ, χτυπητὰ, ἀπότομα. Κι' ὕστερα, γιὰ μέρες πάλι ὅλα στέγνωσαν ἀπελπιστικά.

Τὴν πρόσμενα λοιπὸν ἀνυπόμονα τούτη τὴ βροχὴ γιὰ νάρθῃ καὶ νὰ σβύσῃ τὴ δίψα τῆς γῆς, νὰ ξεπλύνῃ τὴ σκόνη ἀπ' τὰ κλώνια, νὰ τυνώσῃ τὰ χρώματα, τὸ φῶς, τὴ ζωὴ.
«Ὅσο ὁμορφὴ καὶ ἀν εἶναι ἡ θαλπωρὴ τοῦ ἡλίου, ἡ μεγάλῃ της ἐνταση ὅταν βαστάξῃ πολὺ, κουράζει χαλαρῶναι, ἀτονεῖ φύση καὶ ἀνθρώπους».

Καὶ μαζί μὲ μένα τὴν πρόσμενε θαρρεῖς, τὸ ἴδιο λαχταριστὰ καὶ ἡ γῆ ποὺ ἐτοιμάζεται γιὰ νὰ δουλέψῃ μυστικά τοὺς χυμούς της.

Οἱ χονδρὲς στάλες τοὺς θρέφουν τοὺς ἀγούρους τώρα χυμούς, ποὺ τὴν ἀνοίξῃ θὰ ξεχυθοῦν ὡρимоι λαμπεροί, δημιουργικοί.

Κι' ἦρθε ἡ βροχούλα ὅχι διαβατήριον, γοργὴ μὲ ρυθμὸ δυνατό καὶ περαστικό. Ἦταν βροχὴ διαρκέστατη, θολὴ μὲ σύννεφα πέρα ὡς πέρα σταχτιά, λυπημένα.

Ἀπλώσαν οἱ στάλες ὑγρὸ πέπλο καὶ ἔκρουαν τὰ βουνὰ ποὺ σὰν ψεύτικα φάνταζαν μ' ἀκαθόριστο χῶμα κι' ἀέρινες γραμμές. Κι' ἔβρεξε ὥρες ὀλόκληρες. Τὸ μουρμουρίσμα τοῦ νεροῦ ποὺ χτυποῦσε μονότονα καὶ ρυθμικά τὶς πλάκες, ἀντήχησε ἀπ' τὸ πρῶν ὡς ἀργὰ τὸ μεσημέρι.

Καὶ τότε στήλησαν τὰ σύννεφα κι' ἔλαμψε τὸ γαλάζιο αἶπειρο καὶ ὁ χρυ-

σόμορφος βασιλιάς του. Φάνταζε πάνω ἀπ' τὴν τελευταία μαυρίλα ἡ ἁρμονικὴ καμπύλῃ τοῦ οὐράνιου τόξου καὶ ξανοίχτηκε ὁ οὐρανὸς καθάριος μὲ συννεφάκια ἀνάρια, ἀχνὰ σὰν ἀνοιξιὰτικα καὶ ἡ θάλασσα γέλασε ταραγμένη μὰ ὀλόφωτη.

Μαζὺ μὲ τὸ στεγνῶμα γέλασε καὶ ἡ ἐπίγεια πλάση κι' ἐκδηλώθηκε ἡ ἀνακούφιση κι' ἡ ἀγαλλίαση τῆς σὲ μιὰν ἐξαισία διαύγειας τῆς ἀτμόσφαιρας, σ' ἕνα δροσάτο τίναγμα τῶν κλώνων σὲ κάποια ὀλόχαρτα κελαϊδίσματα κι' ἰδιαίτερα σὲ κείνη τὴν χαρακτηριστικὴ μυρωδιά ποὺ σὲ κάνει νὰ νιώθῃς ὕψος καὶ δύναμη, δουλειά, δημιουργία καὶ ἀπόδοση.

Καὶ πάνω ἀπ' ὅλα αὐτὰ, ἡ σιγαλιὰ τῆς ἐξοχῆς ἐπιβάλλεται καὶ βασιλεύει. Ἡ σιγαλιὰ εὐλαβικὴ ποὺ ὑποχρεώνει ὅλα νὰ ἡσυχάσουν μπροστὰ στὴ γῆ ποὺ ἀνάσανε καὶ ἀρχίζει νὰ ζῇ ἐσωτερικά, κρυφά, ἐντατικά καὶ ὅλα ν' ἀκούσουν τὶς μύριες ἀμίλητες φωνές τῆς φύσης ποὺ μιλοῦν στὴν καρδιά καὶ γεννᾷν πίστη καὶ ἐλπίδα.

Ἀγνή Καρδιά [B]

ΣΟΥΡΟΥΠΟ ΣΤΟΝ ΚΑΜΠΟ

Σιγοβραδιάζει τὸ σκοτάδι.
Ἀπλώνεται στὴ γῆ
Παῦει τ' ἀλῆτροι τὸ βαρὺ
Τὸ χῶμα νὰ σηκώῃ.
Τὸ γόγγαρο, κελαριστὸ
Νεράκι στὴν πηγή
Τὴν κουρασμένη ἐργασιὰ
Δροσίζει, ξεκουράζει.
Χαρούμενος ὁ γεωργὸς
Κοιτάζει, ἀπ' τὴν αὐγὴ
Πόση δουλειὰ τελείωσε
Καὶ πέρα ἕνα ἀηδόνι
Τὸ τελευταῖο τραγουδι τοῦ
Τονίζει στὴ σιγῇ.
Καὶ μιὰ γλυκεῖα ἀνακούφιση
Μέσ' στὴν καρδιά σταλάζει.

Παῦει ὁ ἐργάτης τὴ δουλειὰ
Καὶ κάνει ἕνα σταυρὸ
Εἰς τὸν Θεὸ μ' εὐλάβεια
Καὶ παύοντας στὸν ὄμο
Τὰ σύννεφα, καὶ βάζοντας
Ἀπὸ μπροστὰ τὰ ἔα
Βαδίζει μ' ἀλαφρὴ καρδιά
Γιὰ τὸ χωριὸ κινάει.
Καὶ τὸ σκοτάδι ἀπλώνεται
Καὶ ρίχνει ἕνα θαμπὸ
Σεντόνι σ' ὅλα γύρω μας.
Καὶ τώρα πιά στὸ δρόμο
Τίποτε δὲν ἀκούγεται
Κι' ἀπὸ τὴ ρηματιά
Ἐφυγε καὶ τὰ ἡδῶνά μας
Καὶ πιά δὲν κελαϊδαίει.

Δευκὴ Καμῆλια [B]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξὺ ψευδολόγων.
— Ὁ ψωμίας μας ἔχει ἕνα ἄλογο στὴ σούστα του, ποὺ μπροστὰ σὲ κάθε σπῆτι ποὺ μοιράζει ψωμὶ ἀρχίζει καὶ χλιμντροῖει.

— Πφ! κι' ὁ δικὸς μας ὁ γαλατᾶς ἔχει ἕνα αὐτοκίνητο, ποὺ ἔμαθε καὶ στέκει ἀπὸ μόνον του μπροστὰ στὴν πόρτα κάθε πελάτη.

Βασίλισσα Νεφεροῖτης

— Τάκη, βλέπω φουσκωμένες τὶς τσέπες σου. Πάλι σῦκα θὰ πῆρες ἀπ' τὸ κελλάρι.

— Ὁχι, μαμά.
— Γιὰ ἔλα νὰ σὲ ψάξω.
— Μ' ἀφοῦ σοῦ λέω ὅχι, μαμά; Τί λέει καὶ ἡ Γραφή; «Πίστευε καὶ μὴ ἐρεῦνα».

Ἀδολᾶς

287ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Λύσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων αἱ ὁποῖαι θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὰ φύλλα «Διαπάλας» ἀπὸ τοῦ ἡμερηνοῦ μέχρι τοῦ Ματίου 1938.

Γίνονται τρεῖς Διαγωνισμοὶ Λύσεων τὸ ἔτος, ἕνας κάθε τεταρτηνία. Ὡστε ὁ 287ος ποὺ προκηρύσσεται σήμερον εἶναι τῆς Α' Τεταρτηνίας τοῦ 1938, ἦτοι Δεκεμβρίου, Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου καὶ Μαρτίου.

Οἱ διαγωνιζόμενοι διαιροῦνται εἰς δύο τάξεις, τὴν Μεγάλην, ἀπὸ 15 ἐτῶν καὶ ἄνω καὶ τὴν Μικρὴν, ἀπὸ 14 ἐτῶν καὶ κάτω.

Οἱ ἄλλοι ὅροι μένουν οἱ ἴδιοι ὅπως τοὺς ἔχει ὁ Ὁδηγός. Ὁ κυριώτερος εἶναι ὅτι οἱ λύσεις πρέπει νὰ γράφονται στὸ ἰδιαιτέρο χαρτί τῶν Λύσεων ἢ λυσάχαρτο ποὺ πωλεῖται στὸ γραφεῖο μου. Ὅποιος θέλει λοιπὸν νὰ διαγωνισθῇ, πρέπει πρῶτα νὰ αγοράσῃ δυὸ δεσμίδες τέτοιου χαρτί. (Ἡ δεσμίς ἔχει ἀπὸ 13 φύλλα καὶ τιμᾶται δρ. 4 γιὰ τὸ Ἐσωτερικὸ καὶ δρ. 5 γιὰ τὸ Ἐξωτερικόν. Τὰ φύλλα ποὺ θὰ περισσέψουν τὰ κρατεῖ ὁ λύτης γι' ἄλλο διαγωνισμὸν). Ἡ προθεσμία ποὺ πρέπει νὰ στέλλωνται οἱ λύσεις εἶναι γραμμὴν στίς Ἀσκήσεις κάθε φυλλαδίου. Τοῦ σημερινοῦ π. χ. οἱ λύσεις εἶναι δεκτὲς ὡς τὶς 8 Φεβρουαρίου. Ἐχουν λοιπὸν καιρὸ ὅσοι θέλουν, νὰ προμηθευθοῦν καὶ Ὁδηγὸ καὶ Λυσάχαρτο γιὰ νὰρχίσουν νὰ στέλλουν.

Βραβεῖα θάπνευμνθοῦν, χωριστὰ σὲ κάθε Τάξιν, τὰ ὁρισμένα (βλ. Ὁδηγός).

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

Ο «ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ»

ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΘΕΙ

Κάθε συνδρομητής που θέλει να λάβει μέρος στην κίνηση—'Αλληλογραφία, Διαγωνισμούς, Σελίδα Συνεργασίας κτλ.—πρέπει να προμηθευθεί τον 'Οδηγό του Συνδρομητού (δρ. 5 και ταχυδρομικώς δρ. 6, και για το εξωτερικό δρ. 7) όπου θα βρεις όλους τους όρους της συμμετοχής. 'Ο οδηγός αυτός τυπώθηκε σε χωριστό βιβλιαράκι το 1930. 'Από τότε όμως μερικές διατάξεις έχουν τροποποιηθεί. Αυτές τις τροποποιήσεις τις σημειώνω εδώ, για να τις λάβουν υπ' όψη τους οι νέοι συνδρομηταί που θα αγοράσουν το βιβλιαράκι:

Στό Α' Κεφάλαιο:—Τα φυλλάδια της «Διαπλάσεως» είναι τώρα δεκατέλεια, και μόνο δώδεκα το χρόνο—το πρώτο κάθε μήνος—έχουν δώδεκα σελίδες. 'Από τους τόμους της Β' Περιόδου έχει εξαντληθεί ο τ. 1918.

Στό Β' Κεφάλαιο:—Το Δημοψήφισμα των Ψευδώνυμων έχει καταργηθεί.

Στό Γ' Κεφάλαιο:—'Αλληλογραφία μεταξύ συνδρομητών μέσω του Γραφείου της «Διαπλάσεως» δεν γίνεται πλέον. 'Όσοι επιθυμούν αλληλογραφία με συναδέλφους τους, το προτείνουν με Μικρή 'Αγγελία και αλληλογραφούν απ' ευθείας.

Στό Δ' Κεφάλαιο:—'Ο Διαγωνισμός προς Σύνθεσιν Πνευματικών 'Ασκήσεων έχει τροποποιηθεί. Οι νέοι όροι δημοσιεύονται στη σημερινή προκήρυξη. Διαγωνισμοί Λύσεων γίνονται τώρα δ-χι τέσσερις, αλλά τρεις το χρόνο, ένας κάθε Τετράμηνη. 'Σ' όλους εν γένει τους Διαγωνισμούς Μικρούς και Μεγάλους, Τακτικούς κι' έκτακτους, οι διαγωνιζόμενοι χωρίζονται, όχι σε τρεις, αλλά σε δύο μόνο Τάξεις, τη Μεγάλη από 15 ετών και άνω, και τη Μικρή από 14 ετών και κάτω—'Επειδή και στο Διαγωνισμό Λύσεων οι διαγωνιζόμενοι διαιρούνται σε δύο τάξεις, έχει τροποποιηθεί αναλόγως και το ποσοστό των λύσεων που πρέπει να έχουν οι υποψήφιοι για τα Βραβεία.

Στό Ε' Κεφάλαιο:—Αύξοντα αριθμό έχουν τώρα μόνο οι Διαγωνισμοί Λύσεων Πνευματικών 'Ασκήσεων. 'Ο Διαγωνισμός προς σύνθεσιν ορίζεται με το έτος: 'Ασκήσεις του 1939. 'Ασκήσεις του 1940 και καθεξής. ('Ετσι και ο Διαγωνισμός των Εδσώνων: Εδσθημα του 1938, Εδσθημα του 1939 και καθεξής).—Στάποτελέσματα του Διαγωνισμού Εδσώνων αναφέρονται μόνο όσοι έχουν στείλει έμπροθέτως τη Σχετική Σημείωση. 'Αν όμως έχει κανείς άρ-θμο Εδσώνων που του δίνει δικαίωμα βραβείου ή Διαπλάσεως μπορεί να τον αναφέρει κι' αν τυχόν δεν έχει λάβει Σημείωσή του.

Στό Σ' Κεφάλαιο:—'Η αποστολή κομματιών για τη Σελίδα Συνεργασίας από τους δικαιούχους Συνδρομητάς—ετησίους με ψευδώνυμο ή αδελφία των με ψευδώνυμο επίσης—είναι τώρα άπεριόριστη. Καθένας δηλαδή μπορεί να στείλη από ένα κομμάτι—ένα μόνο—όποτε θέλει. Κι' άμα μάθη την τύχη του, να στείλη κι' άλλο, σημειώνοντας από πάνω: «2ο κομμάτι αντί του 1ου που απορρίφθηκε (ή δημοσιεύθηκε) στο βιβλίο φυλλάδιο». Κατόπι 3ο, 4ο και καθεξής. 'Η απόδοση των κομματιών

άρχίζει κάθε χρόνο από τον αριθμό 1.—Τα κομμάτια της Σελίδας, δημοσιευόμενα βαθμολογούνται, με [Α] τα εξαιρετικά καλά, με [Β] τα καλά και με [Γ] τα μέτρια.—Παιδικά Πνεύματα, έκτος από τα πρωτότυπα, είναι δεκτά και ώραία παλαιά, δημοσιευμένα, αν ο

άποστολεὺς σημειώνη από κάτω «παλαιό».

Εἰς τὸ Παράρτημα: (Τιμολόγιον):—Μικρά Μυστικά, κάθε τετράδιο 1.50. Χάρτης Λύσεως, 13 φύλλα, δρ. 3 και ταχυδρομικά 3.50 και 5.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

39^{ος} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

ΠΡΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΣΤΗΝ «ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ» ΤΟΥ 1939

ΠΕΡΣΥ, αυτόν τον καιρό, δημοσίευσα την ακόλουθη προκήρυξη για Ξεσπάθωμα. Την ξαναδημοσιεύω για να τη διαβάσουν κι' οι νέοι συνδρομηταί, και για να την ξαναθυμηθούν όλοι:

«'Η κατάσταση παραμένει η ίδια: Δεν θα μπορούσα να ξαναφέρω το ταχτικό δωδεκάσελιδο φυλλάδιο που έβγαζα πριν από την κρίση, χωρίς ναύ-ξηση τη συνδρομή, να την κάμω από 100, τουλάχιστον 150 δραχμές. 'Αλλ' αυτό δεν θέλω να το κάμω, γιατί λίγα παιδιά θάταν σε θέση να πληρώνουν για περιοδικό 150 δραχμές το χρόνο. 'Ενας μόνο τρόπος υπάρχει: το Ξεσπάθωμα. Μ' αυτό μπόρεσα, όλο το 1937 (κι' όλο το 1938) να σάς δίνω από ένα δωδεκάσελιδο φυλλάδιο κάθε μήνα. Μ' αυτό θα μπόρεσα να κάμω το ίδιο και το 1939 και μ' αυτό, αν είναι λι-γάκι γενναιότερο, θα γίνω κάποτε δυ-νατό να βγάλω όλα μου τα φυλλάδια δωδεκάσελιδα. Λοιπόν Ξεσπαθώνετε. Αυτός θα είναι ο κυριώτερος σκοπός του έφ'τεινού σας Ξεσπαθώματος. 'Αλλά το Ξεσπάθωμα έχει κι' άλλους πολ-λούς, που οι παλιοί μου φίλοι τους ξέ-ρουν, έδω τους ξαναλέω για τους νέους:

Από χρόνια τώρα, το έργο για τη διάδοσή μου, ατύχημα, το έχουν άνα-λαβεί ταγαπντά μου τα παιδιά. Κι' αν το κάνουν τόσο καλά, ώστε με άπαλ-λάτουν από τη φροντίδα, το έργο καί... των κίνδυνου, να στέλνω στις έ-παρχίες «περιοδεύοντας αντιπροσώ-πους» ή να δημοσιεύω ρεκλάμες στις έφημερίδες. Τα παιδιά μου είναι ή ζωάντα μου ρεκλάμα. Με συσταίνουν σε άλλα παιδιά που δεν με γνωρίζουν, τα κάνουν να μ' αγαπήσουν, να θελή-σουν να γίνουν συνδρομηταί, κι' έπει-τα φροντίζουν να εισπράξουν τη συν-δρομή τους και να μου τη στείλουν ά-μέσως κι' άσφαλώς—πράγμα που ό «πε-ριοδεύων» δεν τό κάνει πάντα, χωριστά που θα μου κρατούσε ποσοστά, ταχυ-δρομικά, ταξιδιωτικά και δε ξέρω τί άλλο.

Κάθε χρόνο, εν άρκετο μέρος από τους συνδρομητάς μου άποχωρούν, εί-τε γιατί μεγαλώνουν πολύ, είτε γιατί δεν εδκόλυνονται πιά να πληρώνουν συνδρομή. Το Ξεσπάθωμα όμως άνα-πληρώνει—και κάποτε με το παραπάνω—αυτούς που φύγουν, με νέους, κι' έτσι ό αριθμός των συνδρομητών μου μένει πάντα, άπάνω-κάτω, ό έ-διος. Τι θα γινόταν χωρίς το Ξεσπά-θωμα; Σε λίγα χρόνια θα έχνα όλους μου τους συνδρομητάς και θ' άναγκα-ζόμουν να σταματήσω. Βλέπετε λοιπόν τί μεγάλο καλό κάνετε όσοι μου έγ-γράφετε συνδρομητάς.

Και τό καλό αυτό είναι τριπλό. Κα-λό σε μένα, καλό σε σάς και—προπάν-

των—καλό στα παιδιά που Ξεσπαθώ-νετε. Δηλαδή που τους άνοίγετε τα μάτια, τα κάνετε να γίνουν Διαπλάσ-πουλα και να γνωρίσουν τη μεγαλύτε-ρη ίσως χαρά που μπορεί νάχη στα παιδικά και έφηβικά του χρόνια, ένα 'Ελληνόπουλο.

Νά λέτε γι' αυτή τη χαρά στους φί-λους σας, που δεν την έχουν άκόμα, σεις που την έχετε τόσο καλά...—Νά τους δείχνετε τα φυλλάδιά μου, τους τόμους μου, τα Μικρά Μυστικά... Νά τους άποτρέψετε να παίρνουν και να διαβάζουν άλλα περιοδικά, που δεν είναι για την ηλικία τους. Νά τους λέ-τε πόσο θερμά με συσταίνει στους μα-θητάς και τις μαθήτριες όλων των Σχολείων της Μέσης και Δημοτικής 'Εκπαίδεως τό 'Υπουργείο της Παι-δείας, και τί γράφει ή έκθεση του Γνωμοδοτικού Συμβουλίου: 'Οφείλε-ται, λέει, *έθνη εν γνώμονό σου* στον ίδρυτή και διευθυντή μου. Είμαι, λέει, ό βοηθός του διδασκάλου κι' ό άχώρι-στος φίλος των παιδιών. 'Όλα τα πε-ριοδικά, λέει, που βγήκαν ύστερ' από μένα με *μυήθησαν*. Κι' όχι μόνο τα περιοδικά, άλλα κι' όι συγγραφείς σχο-λικών άναγνωστικών βιβλίων, από μέ-να, λέει, έμαθαν να γράφουν για παι-διά και τό παιδαγωγικό μου σύστημα άκολούθησαν. Κι' άλλα περιοδικά έλ-ναι συστημένα από τό 'Υπουργείο. 'Αλ-λά κανένα με τό ένθουσιώδη και τιμη-τικά λόγια που συστήθηκε ή «Διάπλα-σις». Τέλος, μη ξεχνάτε να λέτε για τό τόσα έλυστικά νέα του 1939 που σάς είπα στο προηγούμενο... Και να ιδή-τε τί εύκολα τό τους έλκύετε και θα τους έγγράφετε».

ΟΙ ΟΡΟΙ του διαγωνισμού μένουν οι ίδιοι και, όσοι δε τους έχετε, μπο-ρείτε να τους ιδήτε στον 'Οδηγό σας. 'Ιδού όι κυριώτεροι: Στο διαγωνισμό του Ξεσπαθώματος θα λάβουν μέρος όλοι οι συνδρομηταί όσοι θα έγγρά-ψουν από *σήμερα ως την 30 Νοεμ-βρίου του επομένου έτους*, νέους συν-δρομητάς στη «Διάπλαση», ετησίους, εξαμήνους ή τριμήνους, για τό 1939. 'Όποιοι έγγραψή τους περισσότερους, θάνακηρυχθή *Κορυφαίος* και θα λάβη τις τιμές και άμοιβές που αναφέρονται στο σχετικό κεφάλαιο του 'Οδηγού. Χωριστά θα διαγωνισθούν όι Σύλλο-γοι, κι' όποιοι άπ' αυτούς Ξεσπαθώση γεναιότερα, θάνακηρυχθή *Κορυφαίος των 'Ομάδων*. 'Αλλά κι' όλοι όσοι θα Ξεσπαθώσουν έγγράφοντες *έστω και έ-να μόνο συνδρομητή*, έστω και τριμή-μηνο, θα έχουν κι' αυτοί την άμοιβή τους.

Τίποτε άλλο. Και τώρα περιμένω τάποτελέσματα των ένεργειών σας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

'Αθήναι 42 οδός Ευριπίδου
την 29 Νοεμβρίου 1938

ΜΕ τό σημερινό φυλλάδιο αρχίζει ό 61ος Χρόνος μου και ό 46ος Τόμος μου Β' Πε-ριόδου. 'Όσοι έχουν πληρώσει συνδρομή ως τό τέλος Νοεμβρίου πρέπει τώρα να την άνανέωσουν. 'Αν ή άνανέωση γίνη ως την 31 Δεκεμβρίου, ό συνδρομητής δικαιούται να αγοράσῃ δύο τόμους μου Β' Περιόδου, της έκλογής του, προς δρ. 60 τόν ένα, ήτοι μ' έκπτωση 40%. 'Αν ή άνανέωση γίνη μέχρι τέλος 'Ιανουαρίου, τό δικαίω-μα περιορίζεται σ' ένα μόνο Τόμο. Και παραγράφεται για όλους την 31 Μαρτίου. 'Αν δηλαδή δεν κάμη κανένας χρήση του δικαιώματός του ως τότε, κατόπι τό χάνει.

Η ΙΣΧΥΣ των Ψευδώνυμων του 1938 έληξε και πρέπει τώρα να τάνανέωσετε ή να πάρατε νέα. 'Όσοι θέλουν να κρατήσουν τό ίδιο ψευδώνυμο, πρέπει να τό άνανέω-σουν ως την 31 'Ιανουαρίου, γιατί άρ-γότερα μπορεί να μη τό έθρουν έλεύθερο. Θά τό θεωρήσω δηλαδή παρατημένο και θά τό δώσω στον πρώτο που τυχόν θά τό ζητήσει.

ΟΣΟΙ θέλουν να λάβουν μέρος στην Δια-γωνισμό των Εδσώνων του 1938, πρέ-πει να μου γράψουν τώρα πόσα Εδσθημα έχουν πάρει: σε Διαγωνισμούς, που τ' 'Α-ποτελέσματά τους έχουν δημοσιευθῇ από τον περσινό Δεκέμβρη ως τό τελευταίο φυλλά-διο του Νοέμβρη. 'Ο 'Οδηγός λέει: πώς πρέπει να συνταχθῇ ή λεπτομερής αυτή Σημείωσις. Θά μου κάμουν χάρη όσοι με μου στείλουν και Γενική Στατιστική των Εδσώνων του 1938. Προθεσμία και για τό δυό: 31 'Ιανουαρίου.

Ο ΤΟΜΟΣ του 1938, που συμπληρώ-θηκε, είναι τό καλύτερο δώρο για την Πρωτογενή. Τόν βρίσκετε από τώρα στο Γραφείο μου άδειο, θά υπάρχει όμως και χρυσόδατος, τις παραμονές των έορτών, στα κυριώτερα βιβλιοπωλεία.

ΟΣΟΙ θέλουν να έχουν αλληλογραφία μαζί μου—να μου γράφουν δηλαδή και να τους άπαντώ σ' αυτή τη στήλη, έκτενώς ή με λίγα λόγια, κατό τό χώρο που θά έχω—ας διαβάσουν στον 'Οδηγό τους ό-ρους. Θυμίζω πώς τό ψευδώνυμο είναι ά-παραίτητο, πώς τό γράμματά θά θέλω καθαρά, άναγνώστα, με μαύρο μελάνι, και πώς δεν άπαντώ σε άπορίες που τις λύνει ό 'Οδηγός.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ για τις 'Ασκήσεις του 1939, έλλειψε: χώρου, θά προκηρυχθῇ στο έρχόμενο. 'Αλλά δεν σημαίνει: όσοι έχουν έτοιμάσει Συλλογές μπορούν να μου τις στείλουν από τώρα. Τους όρους τους έβρουν άπ' άπέρου.

'Ο κ. ΜΙΝΩΤΟΣ της «'Ιονίου 'Ανθολο-γίας» με πληροφορεί με χαρά πώς έλαβε άπαντήσεις για τό πανηγυρικό Ταύχος του κ. Φαίδωνος από πολλά Διαπλάσπουλα. Είναι όλες ώραίες, άλλα φυσικά θά δημο-σιευθούν στο Ταύχος μόνο όι ώραϊότερες. 'Όσοι δεν έστειλαν, έχουν καιρό άκόμα πάντε ήμέρες.

Χαιρετώ τους νέους μου φίλους. 'Εχουν γίνει πολλοί ως τώρα, κι' έλπίζω να μου γράψουν—όσοι δεν μου έγγραφαν—για να

τους γνωρίσω καλύτερα, και να πάρουν και ψευδώνυμο για ναχουν μέρος και στην αλληλογραφία και σ' όλη την κίνηση—Διαγωνισμούς, Σελίδα Συνεργασίας κτλ.

Τό γράμμα σου που έχω μπροστά μου σήμερα, *Διχούδι*, είναι άρκετά παλιό: ώστόσο στην έρώτησή σου αν κρύβω, ά-παντώ: όχι άκόμα. Δεν μπήκα, βλέπεις, άκόμα ό χειμώνας, άλλα... τό κορτερά του πίσω είναι. Σε συγχάρω για την έπι-τυχία σου στη Γαλλική 'Ακαδημία.

Δεν φαντάσθηκα ποτέ, *Σεληνιώτικε 'Ορίων*, πώς θά πάψης να μάγαπας και να φροντίζης για τη διάδοσή μου. Τώρα χαίρω γι' αυτό που μου γράφεις και πα-ριμένω. 'Αλήθεια, πόσες φορές να φτιάχνς μόνος σου «ραδιοφωνάκια», και νακούσης και την όμιλία του κ. Φαίδωνος; Μπρα-βό σου!

Την καθαρεύουσα, *Σκυριανόπουλο*, τη μαθαίνεις στο σχολείο. Τη δημοτική... την έβρεις, γιατί είναι: ή μητρική σου γλώσ-σα. Κι' αυτή, φυσικά, έχει τους κανόνες της, την ορθογραφία της κτλ. 'Ε, αυτά θά τα μάθης διαβάχοντας μόνος σου όόκι-μους ποιητάς: και παθογράφους, τό περιο-δικό μου και άλλα. Γιατί σύντομη, εύσύ-νοπτη γραμματική για παιδιά δεν υπάρχει. 'Ελαβα τό χρήματα και συμμορφώθηκα με δσα μου γράφεις.

'Ο άδελφός σου, 'Αρη, θά περιμένη την προθεσμία της άνανέωσης των ψευδώνυ-μων—31 'Ιανουαρίου—κι' αν δεν τό ιδῇ ως τότε άνανεωμένο, θά είναι έλεύθερο για να τό πάρη. 'Αλλά γιατί να μείνη δυό μήνες χωρίς ψευδώνυμο; και γιατί να μην πάρη καλύτερα ένα έλληνικό; 'Ετσι πέρ-του... Σε συγχάρω που φέτος έβινες άρ-χηγός της τάξης σου, έπειδή είσαι ό κ.α-λύτερος μαθητής, κι' εύχομαι να διατηρή-σῃς πάντα τό πρωτεία.

Χαίρω, *'Αδολλά*, που σ' ένθουσίασαν τό Νέα του 1939, και προπάντων ή άναού-στασις των «Κυριακών» μου. Μάθε λοιπόν πώς ή πρώτη θά δημοσιευθῇ στο πρώτο φυλλάδιο του 'Ιανουαρίου. 'Αλήθεια, τό θεώρησες γούρι που σοῦ έστειλα κατό λά-θος την άπόδειξη της Καλούχου και πι-σταύεις πώς θάχης «καλοτυχία» όλο τό χρόνο; 'Ενας τρόπος για να την έχη κα-νείς, είναι και να τό πιστεύῃ. 'Οπωσδήποτε σοῦ την εύχομαι με την καρδιά μου.

Κι' ό κ. Φαίδων, *Δευκή Καμέλια*, ά-πεκόμενος τις καλύτερες έντυπώσεις από την προσωπική σου γνώμια. Τοῦ έδωσα να διαβάσῃ τό ώραία αυτό που γράφεις για την έπίσκεψή σου κι' εύχαριστήθηκε πολύ. Χαίρω που δεν πείσεις να με «κα-ραυνοβολήσῃ» με γράμματά, μ' όλα τα μα-θήματα που έχεις. Για τό κομμάτι σου άκείνα δεν θυμώμαι: τώρα, και δυστυχώς δεν έχω καιρό να φάξω για να ιδῷ αν ή-πάρχουν ή αν χάθηκαν.

Αλήθεια, 'Ανταλούζα, είχες καιρό να μου γράψης, άλλα είσαι δικαιολογημένη άφου έχατες τις εύχαρίστες αυτές φρασ-ρίες στο σπίτι. Δεν πιστεύω ναάψατε ά-κόμα τό καλοκαίρι... Σοῦ άρέσει να γυ-ρίζης στους δρόμους με τό κρύο και να τό άψηχῃς; Δεν άπορώ, για όλα τα παιδιά αυτό είναι μία μεγάλη εύχαρίστηση. Πε-νήντα τετραδάκια που έχεις ως τώρα, εί-ναι πολλά για τόσο λίγον καιρό. Τώρα έλ-πίζω να μου γράψῃς καί τακτικά όπως πρώτα.

Μελαγχολικέ 'Ονειροπόλε, είπα στον κ. Ευνόπουλο πώς στο σχολείο, όταν ό καθηγητής ρώτησε ποιάς ήζες τίποτα γι' αυτόν, σήκώθηκε έδω, σά Διαπλάσπου-λο, και τά είπες όλα. 'Αλλά συχνά στο σχολείο γίνεται αυτό. Γιατί όλα σχεδόν

τά «Νεοελληνικά» έχουν κομμάτια του—σαν τό «Νόστιμον ήμαρ» που διαδύατε σεις—κι' όταν ό καθηγητής ρωτῇ για τον συγγραφέα, τά πιο καλά πληροφορημένα παιδιά είναι τό Διαπλάσπουλα.

Καλώς να έλθης, *Κατάσκοπε 33*. 'Ε-τσι θά μου πῇς προφορικά αν πέτυχες στις έξετάσεις του Πανεπιστημίου, αν και δεν άμφιβάλλω. Είδα την έπιτυχία του *Στεφάνου της Δόξης* και χάρηκα πολύ. Φαντάζομαι τί ώραία θά πέρασες στη Ζί-κυνθο με τους φίλους σου, που τους ξανα-δρῖχες ύστερ' από τόσον καιρό...

Ναί, Ρεγγίνα Παπαγεωργίου Μπενε-τάτου, δώδεκα χρόνια σε «τρέφω», κι' έπρεπε να μου πληρώνης τό «τροφείο» μ' ένα τουλάχιστο γράμμα τό μήνα. Τώρα όμως που είσαι παντρεμένη, θά εύχαρι-στοίμαι και μ' ένα γράμμα στους έξι μή-νες... Πώς χαίρω που μένεις άκόμα «παι-δί»... Είδα και τί ώραία ταξίδια που έκαμες στη Ρουμανία, στην Τουρκία και στην 'Ελλάδα. Μόνο που δεν ήρδης να ί-δῃς και μένα. Θά εξακολούθησουν οι όμι-λίες του κ. Ευνόπουλου από τό Ραδιοφω-νικό Σταθμό. 'Όποτε άκούτε τις έκπομπές του και στο Γαλάτσι:

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Γέλλω, κ. (ΕΠ). Ροβινσών, ά. (ΠΓ) Γέρος του Μορηά, ά. (ΓΚ) Ξανθή Κοητιμπούλα, κ. (ΒΤ). Μουσίτσα, κ. (ΚΧ) Δωδωναίος, ά. (ΕΤ). Βασίλισσα Βερνίκη, κ. (Ι). 'Αγνοία, κ. (ΛΖ). Σεϋς, ά. (ΜΡ). 'Ηρα, κ. (ΑΛ). 'Αθηνά, κ. (ΩΜ). Ποσειδών, κ. (ΣΝ). 'Εστία, κ. (ΒΙ). 'Ερμής, ά. (ΡΤ). 'Η-φαιστος, κ. (ΙΖ). Τρελλή Γημνασιόπαις, κ. (ΕΓ). Ρομπέν του Δοξέυ, κ. (ΑΝ). Μόμπ-Τεύλορ, κ. (ΕΑ). 'Ανθισμένη 'Α-μυγδαλιά, κ. (ΡοΝΝ). Πλουμιστή Πε-ταλούδιτσα, κ. (ΑΛ.ΝΝ). Λιάνα, κ. (ΣΧ). Ροζάνα, κ. (Ι). 'Ιδη, κ. (ΑΓ). Βασίλειος Λήρ, ά. (Σύλ. 13) Νυχτοτάγουδο, ά. (ΠΣ). Μάνη, ά. (ΜΦ) Λαγιάνα, κ. (ΑΚ). Μάριο Πόλο, ά. (ΧΣ). Αύγουλα, κ. (ΦΑ). 'Εντελβαίς, κ. (ΑΒ) Φρίτες Βαν-Ντόγκεν, κ. (ΕΑ). Παλιάτσος ά. (...)

'Η Διαπλάσις άσπάζεται τους φίλους της: *Νεοέλληνα* (τό ψευδώνυμο που θέ-λεις, πρὸς τό παρόν, εἰν' έλεύθερο) τό κομ-μάτι της Σελίδας κρύνεται συνήθως 2-3 μήνες μετά την άποστολή του. *Αδώνην του Κήπου* (για τη συνδρομή σου, θά πῇς στο ταχυδρομείο και θά βγάλῃς μία ταχυ-δρομική έπιταγή, που θά την αφήνῃς εκεί να μου τη στείλουν στο «ἀποκομμάκι» μπο-ρείς να μου γράψῃς την παραγγελία σου κι' έτσι δεν θά χρειασθῇ να μου στείλῃς μαζί και γράμμα) *Ν. Βοϊταζήν* (δεν πει-ράζει, θά περιμένω μεταφράσεις για την «ήλη» όχι γι' τη Σελίδα ναί!) *Τάσον Μακροήν* (φύλλα έστειλα κατό πρόσο στο Γημνασίον) *Ξανθήν Χωριοτοπούλαν* (έστειλα 35ο φυλλάδιο) *Αίγλην* (οι λύσεις δεκτές) *Γρηγόριον Α. Μεταξάν* (εύχαρι-στο πολύ για την άνανέωση και τό Ξε-σπάθωμα) σοῦ έστειλα και τους τόμους 1930 και 1933) *Θαλασσοταραχήν* (οι λύσεις δεκτές) *Ρόμπερ Τεύλορ* (έλαβα, θά τό διαβάσω με τη σειρά του και θά σοῦ πῶ) *Εύάνναν* (έλαβα, εύχαρίστω πολύ) *Μελαχροινήν Κυπριοτοπούλαν* (οι λύσεις δεκτές) τό δικαίωμα ψευδώνυ-μου και για την Κύπρο είναι 10 δραχμές) *'Ελλην* και *'Ελένην Παππά* (ναί, είναι ή 'Θεία μου Οδρανία) τό Φλαμιαρόν, στον τόμο του 1900, που έχει δρ. 80 και

μέ τα ταχυδρομικά 85) **Φυσιολάτριδα** (ἐστειλαί ναι, ὅλες αὐτὲς εἶναι δασκάλοι-
οες καὶ μπορεῖς νὰ τοὺς ζητήσης ἀλληλο-
γραφία με Μ. Ἀγγελία) **Γαλανομάταν**,
Μερεσεντές, **Ἀργασιάν** κτλ. κτλ.
Εἰς ἑσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν
20 Νοεμβρίου θάπαντήσω ἀπὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ τοῦ νέου 287ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.
Βλέπε προκήρυξιν εἰς τὴν σελ. 9. Αἱ λύσεις
τῶν Ἀσκήσεων τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ
μέχρι τῆς 3 Φεβρουαρίου.

1. Δεξιόγραφος

Κατοικίδιο ζῶο παίρνει
Ἐνα σύμφωνο γιὰ οὐρά
Τὴ χαρὰ με τοῦτο φέρνει
Γιὰ τὸ ναῦτη, τὸν ψαρά !
Ἠλέκτρα

2. Στοιχειόγραφος

Νησιά μεγάλα καὶ μικρά
Κοιμούνται στὴν ἀγκάλῃ του
Μὰ μ' ἕνα γράμμα μοναχὰ
Χάνουντ' εὐθὺς τὰ κάλλη του,
Καὶ καταντᾷ στὴ Μικρασία
Μιά πόλη δίχως σημασία.

Σαρπηδὼν

3. Δημῶδες Ἀνίγμα

Μιά κόρη μ' ἕνα μάτι
Ὅλο τὸν κόσμον ντύνει.
Πυργιώτικο Μελανούρι

4. Ψαροκόκκαλον

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

9. Γαῖφος

ο 1937 ο
ο 1938 ο μ
ο 1939 ο

Βασίλισσα Νεφερίτι

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 38.

493. Ἀριστοτέλης (Ἄρης, τό, Τέλης).
— 494. Σάμος-ἄμμος. — 495. Ἀρωμα-
βρώμα. — 496. Ὁ Κύψελος, ἡ κυψέλη. 497.
498 — 502. Διὰ τοῦ
Α Λ Κ Α Ι Ο Σ Β: Βῆμα, κύβος,
Ι Ν Ρ Ι Α Κούβα, βέλος, ἄμ-
Σ Τ Ι Π Λ βων. — 503 — 507. Τὸ
Ω Κ Ε Α Ν Ι Α πτερωτὸν εἶναι τὸ
Π Ρ Λ Ι Μ Ρ: Ρεβέκκα, ἄρ-
Ο Ε Ν Ο Ι κτος, Μαρούας, Ἰ-
Σ Ι Δ Η Ρ Ο Σ κρια, ΚοπέΡνικος.

— 508. Μ-ΨΔ-ΛΛ-ΛΘ = *Μη ψεύδου*
ἀλλ' ἀλήθευε ΜΙΑΗΤΟΣ (Μύρων,
Ψίττακος, Δαλαματία, ΛαοΗθιον, Λα-
έρΓης, ΛίβανΟΣ, ΘέογνιΣ). — 509. Ἀ-
στατα τὰ τῆς τύχης (ἄς τὰ τὰ τ, εἰς
τι χλ, ς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΘ' — 1]

Με τὴν ἐναρξιν τοῦ νέου ἔτους διασχί-
ζω διὰ τρίτην φοράν τὸ Διαπλα-
σιακὸν στερέωμα, ὡς Διαπλασιακὸς Ἀστὴρ,
καὶ ἀκολουθεῖ θράσιν μου, χαίρειν φίλους
μου καὶ ἀντιπαρερχόμενος ἀντιπάλους μου.

ΔΟΥΕ ΟΜΠΑΙΓΚΑΝΤΟ

[ΛΘ' — 2]

Αποτελέσματα Διαγωνισμοῦ. Βρα-
βεύονται δύο: ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ:
Ταγκολίτα. ΔΕΥΤΕΡΟΝ: Βασίλισσα Νε-
φερίτι. ΕΠΑΙΝΟΣ ΠΡΩΤΟΣ: *Εὐάννα*,
Φρέντερικ Μάρς. ΔΕΥΤΕΡΟΣ: *Ξανθή*
Υδροπούλα Λωρέττα Γιούγκ. Τοὺς
λοιποὺς εὐχαριστῶ θερμότατα. Τὰ δύο ἐ-
ξαιρετικὰ βραβεῖα ἐστάλησαν.

ΔΟΥΕ ΟΜΠΑΙΓΚΑΝΤΟ

[ΛΘ' — 3]

Διαπλασόκοσμε, ἀλληλογραφεῖς; Στε-
λε: Ἀνίδα Λούλα Εὐθ. Ζήσιμου, Ἄμ-
φισσα, διὰ Ἄγνοια

[ΛΘ' — 4]

Σέλον τὸν Διαπλασόκοσμο, εὐχομαι τὸν
καινουργίον χρόνον τρισευχισμένο, γεμά-
το θράσιν.

[ΛΘ' — 5]

Εξακολουθεῖ ἀνταλλαγὴ Μικρῶν Μυστι-
κῶν, Ἡθοποιῶν. Διεύθ. [ΛΗ'—960].
Μελαγχολικὸς Ὀνειροπόλος

[ΛΘ' — 6]

Βαλεντίνε, Λιχουδίτσα, Λευκοπυργιώτη,
Διπρόσωπη, Ὀλυμπιονίκῃ, Ἀττὲ Ἰ-
ράμ, περιμένω τετραδιάκια.

Μελαγχολικὸς Ὀνειροπόλος

[ΛΘ' — 7]

Πρωτοπαίνοντας στὸν Διαπλασόκοσμο,
χαίρειν θλους-ες! Ἰδιαιτέρως Νεφε-
ρίτι.

Βασίλισσα Βερενίκη

[ΛΘ' — 8]

Αἰετὰ διαπλασόπουλα, ἕνας ἄγγελος
Ἀπῆρε τὸ ψευδώνυμο *Γλυκογέλαστη*
καὶ μπῆκε στὸν κύκλο μας.

[ΛΘ' — 9]

Καρδερβία, γράμμα ἔστειλα. Περιμένω
μαζὶ καὶ τὴν φωτογραφίαν.

Δάφνη τοῦ Κήπου

[ΛΘ' — 10]

Βασιλεὺς Ἄρης καὶ Μελαγχολικὸς
Ὀνειροπόλος, δὲν χρειάζεται τόση
μελαγχολία! Βλέπω ὅτι πῆρατε θάρρος,
μικρούλια μου. Σὺς ξέρω, Γιαννάκη καὶ
Μάκη.

[ΛΘ' — 11]

Γιὰ τίς Μ. Ἀγγελίς. — Μαῦρο Ρόδο =
Νίκος Στυλακάκης; ἔτσι συμφωνεῖς;
Ντανιέλ Νταριέ

[ΛΘ' — 12]

Γιῶργο, Ἐλενίτσα, ξεχάσατε τὴν ὑπό-
σχεσιν; δὲν πέρνετε ψευδώνυμο;
Γιατί;

[ΛΘ' — 13]

Πτώχῃ Βασίλισσα
ΟΛΥΜΠΙΟΙ ΘΕΟΙ
Ἐνα μπουκετάκι ἀπὸ Διαπλασό-
πούλα τῆς Σαλονίκης ἔδωκε σύλλογο με-
τόνομα ἁ' Ὀλύμπιοι Θεοὶ καὶ εἶναι ὅλα
ἔτοιμα νὰ δράσουν ἀπὸ σκοπὸ τοὺς ποῦναι:
Ξεοπάθωμα, διαγωνισμοὶ, γιορτοὺλες.

Πρόεδρος: Ζεὺς. Ἀντιπρόεδρος: Ἡρα.
Σύμβουλος: Ἀθηνᾶ. Ταμίας: Ποσειδῶν.
Γραμματεὺς: Ἑστία. Ἐπὶ τοῦ ξεοπα-
θώματος: Ἑρμῆς. Ἐπὶ τῶν Διαγω-
νισμῶν: Ἡφαίστος. — Διαπλασόπούλα,
περιμένουμε ὑποστήριξή σας.

[ΛΘ' — 14]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΔΕΚΑΤΡΙΩΝ
ΠΡΟΕΔΡΟΣ: *Τοῖς*. ΑΝΤΙΠΡΟΕ-
ΔΡΟΣ: *Ντέτεκτιβ-Φάντασμα*, ΤΑΜΙΑΣ:
Βασίλισσα Νεφερίτι, ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ:
Βασιλεὺς Ἄρης (πρῶν Μελαγχολικὴ Ὀ-
παρξίς), ΜΕΛΗ: Μασκότ, Ζακυνθινὴ
Βαρκούλα, Μιχαὴλ Στερογκῶφ, Ρόμπερ
Ταίηλος, Νεοέλλη, ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
Κρήτης: Γαρυφάλλο, Καστερινὴ, Ζακύν-
θου: Ζακυνθινούλα. Θεσσαλονίκης:
Μελέαγρος.

[ΛΘ' — 15]

Μπέκυ, τί κάνεις; ἀλληλογραφεῖς;
μὲ θυμᾶσαι; Βενετία.

[ΛΘ' — 16]

Δούκα Ὀμπλιγκαντῶ, γιατί τόση σιω-
πή; Οἱ ἐχθροὶ σου νομίζουν ὅτι σ' ἐ-
νίκησαν.

[ΛΘ' — 17]

Ἀλληλογραφεῖ καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μυ-
στικά με ὅλον τὸν Διαπλασόκοσμον,
Δ/σις: Μάκην Σαχίνην, Νέα Σμύρνη 15110.
Ἀθῆναι.

[ΛΗ' — 18]

Διακόψασα ἀλληλογραφίαν ἐνεκεν ἀνω-
τέρου λόγου, εὐχαρίστως ἐπαναρχίζω
ταύτην με τὸν Διαπλασόκοσμο τῶν 19 ἔτων
καὶ ἄνω. Δ/σις: Melle Elly Chichli, Etjal
Hastahanesi, Mitsaki No 11 Stamboul,
Turquie.

[ΛΘ' — 19]

Μέμψιτε, ὁ νουνός σου, πόσα ὀνόματα
μοῦ χάρισε; Κώστα, Γιῶργη ἡ Ἐλευ-
θέριο σέ λέν; Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶσαι ἕνα
ψ μεγάλο.

[ΛΘ' — 20]

Λόγοι ἀνώτεροι μοῦ ἐπιβάλλουν νὰ τε-
θῶ εἰς τὸ περιθώριον τῆς κινήσεως.
Εὐχαριστῶ τὰ εὐγενικά Διαπλασόπούλα ποῦ
μοῦ ἐχάρισαν τὴν φιλίαν καὶ τὴν ἀλληλο-
γραφίαν των. Πάντοτε θὰ θυμῶμαι τίς
εὐχάριστες αὐτὲς ὥρες.

[ΛΘ' — 21]

Εὐχαριστῶ καὶ τοὺς συλλόγους διὰ τὴν
συμμετοχὴν των εἰς τὸν Διαγωνισμόν
μου. Δυστυχῶς δὲν δύναμαι νὰ τὸν ἐξακο-
λουθήσω. [Διακόψω ἐπιστρέφεται].

[ΛΘ' — 22]

Χρόνια πολλά, εὐτυχισμένα, ΓΙΣΣ.
ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ